

Α. ΠΑΠΑΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ο
ΡΙΜΑΔΟΡΟΣ

2018

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Αθανάσιος Παπατριανταφύλλου γεννήθηκε το 1945 στο Ροδίτη Κομοτηνής, όπου διαμένει μόνιμα. Είναι απόφοιτος της Ζαριφείου Παιδαγωγικής Ακαδημίας Αλεξανδρουπόλεως (1965). Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως έφεδρος αξιωματικός Πεζικού.

Μετά την απόλυσή του από το στράτευμα, για ένα χρόνο περίπου, εργάστηκε στον Οργανισμό Λιμένος Πειραιώς.

Το Δεκέμβριο του 1968 διορίστηκε ως δάσκαλος σε σχολεία της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στο Νομό Ροδόπης. Τα σχολικά έτη 1970 – 1973 αποσπάστηκε στα ελληνικά σχολεία του κρατιδίου του Baden Wurttemberg της τότε Δυτικής Γερμανίας. Έκτοτε υπηρέτησε σε διάφορα σχολεία του Νομού Ροδόπης και για μικρό διάστημα ως βοηθός επιθεωρητή στη Β' Περιφέρεια Μ/κών Σχολείων Ροδόπης – Έβρου.

Τέλος, μέχρι τη συνταξιοδότησή του υπηρέτησε ως Διευθυντής στο 9^ο Δημοτικό Σχολείο Κομοτηνής.

Είναι παντρεμένος και έχει τρία παιδιά. Ασχολείται με τα πολιτιστικά. Διετέλεσε Γενικός Γραμματέας του Θρακικού Ωδείου Κομοτηνής, Γενικός Γραμματέας και στη συνέχεια Πρόεδρος του Χριστιανικού και Πολιτιστικού Συλλόγου «Αγία Κυριακή» Ροδίτη, επίσης Γενικός Γραμματέας του Συλλόγου Ι.Κ.Τ.Α.Θ. Κομοτηνής και τέλος μέλος του Μ.Ο. Κομοτηνής και της Εταιρείας Παιδαγωγικών Επιστημών Κομοτηνής.

Έχει συγγράψει τα δοκίμια, «Το Θρακικό Πνευματικό Κέντρο και η Μουσική Σχολή Κομοτηνής» (1991), «Η Ι. Μονή της Αγίας Κυριακής Ροδίτη» (1993) καθώς και την επετειακή

έκδοση των αποφοίτων της τάξης του 1963 του Γυμνασίου Αρρένων Κομοτηνής με τον τίτλο «Μετά 30 χρόνια» (1993).

Το έτος 2001 εξέδωσε την πρώτη ποιητική συλλογή «Θρακιώτικα και Άλλα».

Το 2008 ο εκδοτικός οίκος «Αφοί Κυριακίδη Α.Ε.» εξέδωσε το ιστορικολαογραφικό έργο του, «Θράκη, Ιστορίες Ζωής – Οδοιπορικό Τριών Αιώνων».

Το 2012 εκδόθηκε ο οδηγός του Ροδίτη (Μπρόκτειο), έργο που αφορά στην ίδρυση, ιστορία, έθιμα και παραδόσεις της γενέτειράς του.

Το 2017 εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο του Κ. & Μ. ΑΝΤΩΝΗ ΣΤΑΜΟΥΛΗ, η ποιητική ανθολογία με τίτλο «Πράσσειν άλογα ή εικοτολογίες»;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ

1. Στην αρχαία Σπάρτη	σελ. 3α
2. Φαίδρα και Ιππόλυτος.	
3. Η τιμωρία της Κλυταιμνήστρας και του Αίγισθου.	
4. Ο Πραξιτέλης και η Φρόνη.	
5. Προμηθέας Δεσμώτης.	
6. Έλληνας ήταν ο Χριστός;	
7. Διογένης και Λαΐδα.	
8. Μέγας Αλέξανδρος και Διογένης.	
9. Τα «ακασικά» αρχαία.	
10. Διογένης και απλότητα.	
11. Ο Ενδυμίωνας και η Σελήνη.	
12. Θέτις και Πηλέας.	
13. Σπάρτακος.....	
14. Η Πανδώρα	
15. Ο θάνατος του Ευρυσθέα	
16. Ο Φλαντανελλάς.	
17. Μανιάκι	
18. Έτσι σώθηκαν οι Σμυρνιοί.	
19. Το '22	
20. Οι σωτήρες (!)	

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
ΔΙΑΦΟΡΑ

1. Ω, τι κόσμος μπαμπά. (3)	σελ
2. Η ανάπτυξη φέρνει πόλεμο.	
3. Πράσσειν άλογα ή εικοτολογίες;	
4. Η Λέσχη Μπίλντεμπεργκ.	
5. Χάνεται η γλώσσα μας.	
6. Φεύγουν οι νέοι.	
7. Ηγέτης πατριώτης.	
8. Η επανάσταση των νέων.	
9. Παράκρουση.	
10. Η εκμετάλλευση	
11. Ο εχθρός του Ανθρώπου.	
12. Το πιο μακρύ ταξίδι.	
13. Η Νέα Ο.Υ.Ν.Ρ.Α.	
14. Πού είναι ο Θεός;	
15. Άνθρωπε ψάξε	
16. Αν ο Χριστός	
17. Τα επίχειρα των τυράνων.	
18. Το χρέος	
19. Σεισάχθεια	
20. Ο Ριμαδόρος.	

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
(ΙΣΤΟΡΙΚΑ)

1. ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΣΠΑΡΤΗ

Στη Σπάρτη την αλλοτινή,
τότε, στα παλιά χρόνια,
δέστε τι νόμους είχανε,
κι όμως ζούσαν με ... ομόνοια.

Οι κοπελιές γυρίζανε
ελεύθερα στην πόλη,
φορώντας τον παρθενικό
χιτώνα κάθε σχόλη.

Ο χιτώνας ήτανε μακρύς,
μέχρι τους αστραγάλους,
αλλά ήταν φαινομηρικός*,
δεν ήταν σαν τους άλλους.

Είχε στο πλάι ανοίγματα,
που ανοίγανε στο βάδην,
κι αποκαλύπτανε ομορφιές,
πιο πολύ στο ... τροχάδην!

Οι νέες πήγαιναν παντού,
σε όλες τις εκδηλώσεις.
Γυμνές χόρευαν σε γιορτές
έκαναν και δηλώσεις.

Σατίριζαν ασύστολα,
τους πάντες και τα πάντα,
κι όλους τους κατεργάρηδες
τους έβαζαν στην ... μπάνα.

Δεν γλίτωνε τα σχόλια
ούτε η "άρχουσα τάξη".
Γι αυτό κι όλοι τις είχανε,
μη βρέξει και μη στάξει.

Κι όμως η γύμνια τους αυτή
ποτέ δεν προκαλούσε.
Γιατί, όπως λέει ο Πλούταρχος
κι αυτό, το εννοούσε.

«Ήταν παρούσα η εντροπή
πάντοτε και παντού.
Αλλά απύσα διαρκώς
η ακολασία του κορμιού».

Γυμνάζονταν νέοι και νιες,
να 'χουν γερά κορμιά,
που η ένωσή τους θα έφερνε
μόνο εύρωστα παιδιά.

*Κατά τον Πλούταρχο, επειδή φαινόταν ... ο μηρός.

Και για τη γέννηση παιδιών
 εύρωστων και υγιών,
 την κοινή κτήση θέσπισαν
 όλων των γυναικών.

Αλλά, με όρους ειδικούς,
 που έπρεπε να τηρούνε,
 όσοι επιθυμούσανε,
 στον ... κόπο αυτό να μούνε!

Έπρεπε ο γεροντότερος,
 που 'χει νέα γυναίκα,
 για να μη φεύγει -η δύστυχη-
 και πάει με πέντε - δέκα...

Να βρει έναν νεότερο,
 φιλίες να συνάψει,
 που 'χε ψυχής και σώματος
 χαρίσματα, στην ... πράξη.

Και με συναίνεση απλή,
 μα και με προτροπή,
 ο γέροντας να λέει στο νιο.
 - Ξέπλυνε... την ντροπή!

Και τούτο, για να γεννηθεί,
 παιδί από άριστο σπέρμα,
 κι όχι από του γέροντα,
 που είναι μάλλον ... έρμα*.

Αλλά, ετούτο το παιδί
 τ' αναγνωρίζει ο γέρος,
 κι όλα τα προηγούμενα,
 τ' αφήνει κατά μέρος.

Το πνεύμα είναι τόσο απλό
 του νόμου αυτού της Σπάρτης.
 Θέλει πολίτες εύρωστους,
 κι όχι υγείας ... σκάρτης!

Γι αυτό, λένε και οι παλιοί,
 πως δεν έχουν στοιχεία,
 και ότι ήταν άγνωστη
 στη Σπάρτη η ... μοιχεία!

* Σαβούρα πλοίου.

2. ΦΑΙΔΡΑ ΚΑΙ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Γυρνώντας από την Κρήτη νικητής
παντρεύτηκε ο Θησέας με τη Φαίδρα.
Και όλη η Αθήνα είχε μέρα γιορτής,
εκτός από τη μάνα του, την ...Αίθρα.

Όμως, τη Φαίδρα ο έρωτας χτυπά
για τον Ιππόλυτο, γιο του Θησέα.
Και μια μέρα απ' το νέο αυτή ζητά,
οι δυο να παν, να ... «ζήσουνε ωραία»!

Εκείνος την αγάπη της αρνιέται.
Την αποκρούει, με οργή μα και με πάθος.
Της λέει ευθέως και διόλου δεν κρατιέται,
ότι, αυτό που του ζητάει, είναι μέγα λάθος.

Αυτό, η Φαίδρα δεν μπορεί να το αντέξει,
και θέλει τώρα, να εκδικηθεί το νιο.
Ένα γράμμα στέλνει στο Θησέα και του γράφει,
ότι ο γιος του, τα 'χει κάνει ρημαδιό.

Του γράφει, ότι τάχα ερωμένη,
ο Ιππόλυτος την έκανε με βία.
Γι αυτό, ζητά πειστικά και επιμένει,
να πράξει, ό,τι του προστάζουνε τα θεία!

Αλλά, νιώθει τύψεις βαριές, και δεν αντέχει,
τις τόσο άδικες, ψευδείς κατηγορίες.
Και ούτε, θέλει το Θησέα πια να έχει,
λέγοντάς του κι άλλες τέτοιες μαρτυρίες.

Γι αυτό και στη ζωή της δίνει τέρμα.
Κρεμιέται σ' ένα δέντρο, να γλιτώσει,
από το πάθος, που την κατατρώνει
για τον Ιππόλυτο, που θα 'θελε (!) να ... σώσει!

Ο Θησέας, γύρισε κι είναι χολωμένος,
απ' τον ξαφνικό της Φαίδρας το χαμό,
κι είναι σίγουρο, πως τούτο το δράμα,
δεν θα 'χει πια καλό τελειωμό.

Μανιασμένος ο Θησέας, ξεσπά στο παιδί του,
κι απ' το παλάτι το διώχνει σκαιά.
Έτσι, τον άμοιρο νέο μοιραία τον σπρώχνει,
στο σίγουρο θάνατο και στην αποκοτιά.

Το αγόρι ξέφρενα με ένα άρμα φεύγει,
να γλιτώσει απ' του γονιού την οργή.
μα από τη βία αφηνιάζουν τα άλογα,
και στη θάλασσα πέφτουν μ' ορμή.

Τον Ιππόλυτο τότε αρπάζει ένα χέρι,
και τον σώζει από βέβαιο πνιγμό,
και μ' αγάπη άδολη στα ουράνια τον φέρει.
Είναι το χέρι της Άρτεμης, το Θεϊκό.

Και, από τότε σαν άστρο τα βράδια
αγναντεύει τη γη από ψηλά,
ο ηνίοχος είναι με τ' άλλα τα άστρα,
που τα 'χει πλέον γλυκιά συντροφιά.

3. Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΓΙΣΘΟΥ

Σα γύρισε ο Αγαμέμνονας
με δόξα και τιμές
στο σπίτι, στο παλάτι του
στις ένδοξες Μυκήνες.

Αντί να βρει τη ζεστασιά
και λίγη θαλπωρή,
βρίσκει θάνατο από μοιχούς
και δίκαια ... απορεί.

Με συνεργό τον Αίγισθο
και δόλο η Κλυταιμνήστρα,
το σύζυγο της ύπουλα
φονεύει στην κονίστρα.

Και σίγουρα το θάνατο
θα έβρισκε κι ο Ορέστης,
αν δεν τον έπαιρνε μακριά
ο παιδαγωγός του, ο ... ρέκτης*.

Πολλές φορές η φόνισσα,
η δόλια Κλυταιμνήστρα,
δικαιολογίες έλεγε,
σαν να 'ταν καμιά ... πλύστρα.

Δήθεν, τον Αγαμέμνονα
τον σκότωσε επειδή,
αναίτια την κόρη τους*
θυσίασε με σπουδή.

Κι έλεγε, την τρομάζουνε
συχνά οι Ερινύες,
που βλέπει στα ονείρατα...
κι άλλες δικαιολογίες!

Ο Ορέστης κι ο παιδαγωγός
πήγανε στη Φωκίδα,
και μετά από χρόνια γύρισαν
και πάλι στην πατρίδα.

Μα, πριν γυρίσουν, ρώτησε
το Φοίβο στους Δελφούς,
αν έπρεπε ο ίδιος και πώς,
να διώξει τους μοιχούς.

Ο Φοίβος του 'δωσε χρησμό,
τη μάνα να σκοτώσει,
με δόλο κι αιφνιδιασμό.
Τον τόπο του να σώσει.

* δραστήριος

* Ιφιγένεια

Και το δόλιο Αίγισθο
σκληρά να τιμωρήσει,
για το κακό που του 'κανε,
το άγος* να μην αφήσει.

Η Ηλέκτρα και η Χρυσόθεμις,
του Ορέστη οι αδελφές,
το άγος, να εκδικηθούν,
ζητούσαν, και αυτές.
Βλέποντας τη μητέρα τους
στη μολυσμένη κλίνη,
να κείται με τον Αίγισθο,
δεν έχουν πια γαλήνη.

.....

Σαν γύρισε απ' την ξενιτιά
ο Ορέστης στο παλάτι,
μαζί με τον παιδαγωγό,
του είπαν, να κάνει κάτι.

Του ζήτησαν όλοι μαζί,
τον δόλιο δολοφόνο,
να τιμωρήσουνε σκληρά,
για τον ανόσιο φόνο.

Να τιμωρήσουνε μαζί
και τη συζυγοκτόνο,
που αδιάντροπα η ξετσιώπητη
συνέργησε στο φόνο.

Και να, η οργή της Νέμεσης.
φαίνεται ήρθε η ώρα,
και στο παλάτι ξέσπασε
η θύελλα κι η μπόρα...

Ο Αίγισθος δεν γνώριζε,
πως γύρισε ο Ορέστης
και σίγουρα, αν το ήξερε
δεν θα 'λεγε « ευ παρέστης»!

Κι όταν είδε να έρχεται
ένας μαντατοφόρος
και στο παλάτι γίνονταν
πολύ μεγάλος ντόρος...

Ρωτάει μην τάχα έφερε
νέα απ' την Φωκίδα,
κι αν είναι όλα αληθινά
ή φρούδα είναι ελπίδα.

* ανοσιούργημα

Μήπως του Ορέστη ο χαμός
στις αρματοδρομίες,
είναι σίγουρα αληθινός
κι όχι ... ανοησίες.

Καλεί τους δούλους, να του πουν.
-Πού είναι η Κλυταιμνήστρα;
- Να τη, στη φέραμε, εμείς.
Ήτανε στην ... κονίστρα.

Αγέρωχα του απαντούν,
δυο νέοι που τη φέραν.
-Μα, μην την ψάχνεις πια εδώ.
Πάει στο ... υπερέραν.

Εμπρός στα πόδια του ακουμπούν
της γυναικός το πτώμα,
κι ο Αίγισθος στη θέα του
έγινε κι αυτός λιώμα.

Και τότε αποκαλύπτονται
ο Ορέστης κι ο Πυλάδης.
Τους βλέπει ο Αίγισθος και λέει
-Να τος, για μένα ο Άδης!

Κι ευθύς θερμά παρακαλεί,
εκεί να τον σκοτώσει,
αφού πια τίποτε στη γη
δεν μπορεί να τον σώσει.

Αλλά ο Ορέστης του ζητά,
να κάνει υπομονή
και θα 'χει ίδια ανταμοιβή
και όμοια θανή.

Κι όπου τον Αγαμέμνονα
σκότωσαν, στην κονίστρα,
εκεί θα βρει το θάνατο,
κοντά στην Κλυταιμνήστρα!

4. Ο ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ ΚΑΙ Η ΦΡΥΝΗ

Ο Πραξιτέλης κάποτε πήγε στη Βοιωτία,
όπου τη Φρύνη γνώρισε κι αυτή ήταν η αιτία,
που έφτιαξε τέλεια αγάλματα και με φιλοκαλία,
όπως το πιο ονομαστό η Αφροδίτη η Κνιδία.

Η Φρύνη χρόνια έζησε κοντά στον Πραξιτέλη
Ως παλλακίδα όμορφη - πολύ γλυκιά σα μέλι-
και του 'δινε χαρές πολλές και απολαύσεις μύριες
που ήταν γι αυτόν, ποτέ παλιές μα, πάντοτε καινούργιες!

Για τις υπηρεσίες της η Φρύνη απαιτούσε
Πάντοτε ανταλλάγματα και δεν υποχωρούσε.
Αν τελικά δεν έπαιρνε ό,τι είχε ζητήσει
Με άλλους τρόπους έψαχνε σίγουρα να κερδίσει.

Κάποτε, κάποια στιγμή σε ώρα «ευτυχισμένη»
ζήτησε η Φρύνη αντάλλαγμα, ως δώρο που να μένει
δείγμα φιλίας δυνατής κι αγάπης που 'ναι αιώνια,
Και θα κρατήσει για καιρό και όχι λίγα χρόνια.

Πάνω στην «κρίσιμη στιγμή» του ζήτησε με χάρη
να μην της δώσει χρήματα ούτε μαργαριτάρι,
αλλά το πιο πολύτιμο έργο που ήταν γι αυτόν.
κάποιο απ' τα αγάλματα, ίνδαλμα των καιρών.

Κι εκείνος ασυλλόγιστα υπόσχεται ό,τι θέλει.
Το πιο πολύτιμο άγαλμα, τάζει και δεν τον μέλει.
Μα σαν το καλοσκέφτηκε αλλάζει ευθύς τη γνώμη
Έχω της λέει πρόβλημα και σου ζητώ συγγνώμη.

Όλα τα έργα μου αγαπώ μ' αγάπη περισσή
Και δεν γνωρίζω αληθινά αν τ' αγαπάς κι εσύ...
Η Φρύνη αντιλήφθηκε πως για τον Πραξιτέλη,
να δώσει ό,τι πολύτιμο, είναι κάτι που ... δε θέλει.

Και τότε κάνει σχέδια, το πως θα ξεγελάσει
Τον Πραξιτέλη κι εύκολα στο στόχο της να φτάσει.
Μια μέρα που ήτανε κι οι δυο μαζί μέσα στις γλύκες
Μπαίνει ο πρωτομάστορας κι αυτή του λέει: πώς μπήκες;

- Καταστραφήκαμε, απαντά αυτός, πήραν φωτιά τα πάντα
καίγονται εργαστήρια και έργα που 'ναι στην μπάντα.

Τον Πραξιτέλη αθέλητος τον πιάνει πανικός
Και λέει στον πρωτομάστορα να κάνει τι και πως.

- Τρέξε και σώσε το άγαλμα που είναι αριστερά
Και πίσω από την άμαξα. Πρόσεξε φουκαρά!

- Πραξιτέλη μου, ησύχασε. Τίποτα δεν συμβαίνει
Του λέει με χαμόγελο η Φρύνη κι επιμένει...

-Δος μου αυτό το άγαλμα που είναι αριστερά
Και πίσω από την άμαξα, του λέει με χαρά.
Εγώ στον πρωτομάστορα είπα το τι θα πει
Το μυστικό που έκρυβες για να φανερωθεί.

Και δεν μπορείς να αρνηθείς το δώρο που έχεις τάξει
Δος το μου και σου λέω κι εγώ, πως ΟΛΑ θα 'ναι εντάξει!

Θα συνεχίσεις τις χαρές και όλα τα παιχνίδια
Που θα 'ναι και καλλίτερα κι όχι πάντα ... τα ίδια!

5. ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Ο Προμηθέας τη φωτιά έφερε στους ανθρώπους
και δίδαξε τη χρήση της με χίλιους και δυο τρόπους.
Γι αυτή του την αποκοτιά τον τιμωρεί ο Δίας,
σα να 'ναι παρακατιανός, σα να 'ναι ένας παρίας.

Τον στέλνει με τον Ήφαιστο, το Κράτος* και τη Βία*
να κρεμαστεί στον Καύκασο, με λύπηση καμία.
Επάνω στα ψηλά βουνά αιώνια να υποφέρει,
ο Προμηθέας δέσμιος, βροχές, χιόνια κι αγέρι.

Ο Ήφαιστος τον συμπονά. Προσπαθεί να τον σώσει,
τις αλυσίδες τις βαριές δεν θέλει να καρφώσει.
Τότε, Κράτος και Βία μαζί, θυμίζουνε χολή και οργή,
που δείχνει ο Δίας - Πατέρας, στην ανυποταγή.

Ο Δεσμώτης Προμηθέας στου Καυκάσου τις κορφές
μένει εκεί τιμωρημένος απ' του Δία τις μομφές.
Φίλοι τον επισκέπτονται, Ωκεανός και άλλοι,
τον συμβουλεύουν διαλλαγή, να φύγει απ' τη ζάλη.

Τη λύπη και την πίκρα τους δείχνουν οι Ωκεανίδες
και υποχώρηση ζητούν ωσάν θεραπεινίδες.
Η μάνα του η Θέμιδα, η μάντισσα και θεά
να του αλλάξει δεν μπορεί, τη γνώμη τα μυαλά.

-Εμένα ό,τι μου 'γραψε, η μοίρα μου να πάθω,
περήφανα θα υποστώ, καλό ή κακό κι αν λάχω.
Μα εσείς φίλοι και συγγενείς πάψτε τις συμβουλές.
Μη γίνεστε εμποδιστές στου Δία τις βουλές.

*Κράτος και Βία, υπηρέτες του Δία

Η πολυπλόκητη Ιώ, έρχεται κείνη την ώρα,
τον αγκαλιάζει και θρηνεί κι αυτή μαζί του τώρα.
Μα αυτός της λέει: -Μη θρηνείς, γιατί οι καιροί αλλάζουν
κι αυτοί, που τώρα κυβερνούν, στο μέλλον θα τους ... κράζουν!

Ο φτεροπόδαρος Ερμής την ώρα εκείνη φτάνει,
τον Προμηθέα ερωτά, τι με το νου του βάνει,
σαν λέει, άλλοι κάποτε, κείνοι, θα κυβερνήσουν
κι οι κυβερνώντες, σίγουρα, τότε θ' αποχωρήσουν;

Ήταν κακό προμάντεμα, ή ήταν η αλήθεια,
ό,τι ο Δεσμώτης έλεγε, και όχι παραμύθια;
Άπρακτος φεύγει ο Ερμής, τίποτα δεν μαθαίνει.
Τι θα γενεί στον Ουρανό και τι μ' αυτό σημαίνει.

Γι αυτό του το προμάντεμα μια νέα τιμωρία,
του στέλνει ο Δίας ταχτικά, δίχως ολιγωρία.
Έναν αητό καθημερινά το ήπαρ του να τρώει,
χωρίς λέξη παρηγοριάς, χωρίς κουβεντολόι.

Του Προμηθέα η ποινή, γραφτό να τελειώσει,
ήταν, ο μέγας ήρωας ο Ηρακλής, να σώσει.
Όταν τον επισκέφτηκε και είδε τον αητό,
στο Φοίβο δέηση έκανε κι έριξε στο ... ψαχνό.

Ο αϊτός κατάστηθα χτυπήθηκε βαριά,
πέφτει στα ριζοθέμελα του βράχου, χαμηλά.
Ο Προμηθέας σώθηκε απ' τη βαριά ποινή
Αλλά και με τη συνδρομή του δόλιου Ερμή.

6. ΕΛΛΗΝΑΣ ΗΤΑΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Αυτός του υποσχέθηκε πως, θα τον λευτερώσει,
αν το μεγάλο μυστικό του Δία φανερώσει.
Πώς ο τερπικέραυτος* και ύψιστος θεός,
τη μοίρα του θα ξέφευγε, σα να 'τανε θνητός.

Ο Προμηθέας πείστηκε κι είπε τα μελλούμενα
που θα συμβούνε στο θεό, κι όλα τα θρυλούμενα.
Ο Δίας για γυναίκα του τη Θέτιδα αν πάρει
Και του γεννήσει έναν γιο, πανώριο παλληκάρι...

Αυτός, θα 'ναι πιο δυνατός και από τον πατέρα
Θα μεγαλώσει γρήγορα και θα τον κάνει ... πέρα.
Γι αυτό του πελάγου η θεά, η Θέτιδα η ωραία
Αυτή πρέπει να παντρευτεί τον ήρωα Πηλέα.

Έτσι, σα φανερώθηκε το μυστικό του Δία
Βγήκε σωστή, ολόσωστη, η θεία προφητεία
Που έλεγε πως ένας θνητός το δεσμότη θα σώσει
Κι απ' τα σκληρά του τα δεσμά, αυτός θα τον γλιτώσει.

Έρθε στη γη μας ο Χριστός
με υπόσταση διπλή,
μια θεϊκή, την πρόδηλη,
και του ανθρώπου, την απλή.

Τον ερχομό Του προείπανε
προφήτες και γραφές,
ότι ο κόσμος θα σωθεί
κι αυτό ήταν σαφές.

Ήτανε και ανθρώπινο,
να υπάρχουν ερωτήσεις,
για την καταγωγή, τον ερχομό,
και για τις δυο του φύσεις.

Αλλά, Έλληνας ήταν ο Χριστός;
πολλοί αναρωτιούνται
και στην ερώτηση αυτή,
κάποιοι σταυροκοπιούνται.

* Επίθετο του Δία. (αυτός που αγαπά τους κεραυνούς)

Μα είναι τούτο δυνατόν;
Αφού ήταν Γαλιλαίος!
Κι όμως, κι αυτό 'ναι αληθινό,
Ήταν και Φιλισταίος.

Οι Φιλισταίοι ήτανε
μέτοικοι από την Κρήτη,
οι απόγονοι του Φίλιστου,
παιδιά του Ψηλορείτη.

Του Μινωίτη Κρητικού,
που 'φυγε απ' τη Φαιστό,
να βρει τύχη καλλίτερη
και κλίμα πιο ... ζεστό.

Φέρνουμε σαν απόδειξη
τούτων των λεγομένων,
γιατί, οι Εβραίοι πάντοτε
Τον θεωρούσαν ξένον.

Και Τον αποκαλούσανε,
γι αυτό, και Ναζωραίο,
που ξένο ήθελε να πει,
και όχι Ιουδαίο.

Αλλά, και ο ίδιος ο Χριστός
συχνά αποστασιοποιείται.
Παίρνει αποστάσεις απ' αυτούς
κι ευθέως τους αρνείται.

Ποτέ του στα κηρύγματα
δεν είπε: ο λαός μας.
Ούτε τη λέξη έβαλε
στο στόμα του: ο Θεός μας.

Τις φράσεις πάντα έλεγε:
Το γένος, η φυλή σας,
Οι πρόγονοι, οι νόμοι σας
και η καταγωγή σας.

«Δεν είμαι εγώ του κόσμου αυτού»
πολίτης, γηγενής
αλλά σταλμένος απ' «αλλού».
Είμαι αλλογενής.

Η φύση κι η καταγωγή
έμμεσα ομολογείται
απ' τον μικρούλη Ιησού
μες στο ναό, όταν είπε.

«-Γιατί, μανούλα μου καλή,
μ' αναζητάς παντού;
Είμαι, μες στον πατέρα μου!
Πού θα ήμουνα; αλλού»;

-Στον κόσμο αυτό ήρθα να πω,
όσα απ' ανθρώπου χείλη,
ουδέποτε ακούστηκαν
είτε πουρνό, είτε δείλι.

Και τ' όνομά Του, Ιησούς,
είναι ελληνικό!
Παραφθορά του Ιάσονα,
λένε, πως είναι αυτό.

Της πάναγνης Μητέρας Του,
είναι Μινωικό.
Μαρία εκ του Μάιρα
Και όχι, Εβραϊκό.

Το προσωνύμιο Χριστός,
μήπως και δεν σημαίνει
χρισμένος απ' τον Ύψιστο;
Πες τε, σε ποια άλλη γλώσσα βγαίνει;

Όνόματα ελληνικά
είχαν και οι μαθητές Του
Φίλιππος, Πέτρος κι αρκετοί,
απ' τους υποστηρικτές του.

Το αγαπημένο Του ένδυμα
ήτανε οι χιτώνες,
του Έλληνα η φορεσιά,
για αρκετούς αιώνες.

Ποτέ Του δεν εφόρεσε
τουρμπάνι ή κελεμπία,
που ήταν ρούχα εβραϊκά
στην τότε κοινωνία.

Μα το αποκορύφωμα
και η γλυκιά Του όψη
ήτανε η κατατομή
η ελληνική Του κόψη.

Είχε χαρακτηριστικά
ξανθού και γαλανού,
και μύτη ίσια κλασσική.
ωσάν του Ιαπετού*

* Ιαπετός ο γενάρχης των Ελλήνων

Δεν ήτανε μελαχρινός,
δεν είχε γαμψή μύτη,
που ήταν χαρακτηριστικά
Εβραίων του ... Σημίτη*.

Ο Ιησούς δεν φοίτησε
σ' εβραϊκό σχολείο,
κι όμως, στο ναό Τον θαύμασε
όλο το ιερατείο.

«Η διδασκαλία η εμή
Ουκ έστιν εμή,
αλλά του πέμψαντός με»
μας είπε με τιμή.

Μεγάλη ένοιωσε χαρά,
όταν οι μαθητές Του,
Του είπαν, ότι Έλληνες
είναι ακροατές Του.

Κι Εκείνος αποκρίθηκε:
«ελήλυθεν η ώρα,
ίνα δοξαστεί,
Ο Υιός του Ανθρώπου, τώρα.

Η μητρική, η γλώσσα του,
ήταν η ελληνική,*
αλλά γνώριζε κι Αραμαϊκά,
γλώσσα συριακή.

Σε απόκρυφο ευαγγέλιο,
μια ρήση του Ιησού,
είναι κρυμμένη στα άδυτα,
ναι, του Βατικανού.

Που λέει: «Εμέ υβρίζετε,
όμως το Άγιον Πνεύμα
Αυτό μην το υβρίζετε,
εστί σύμπαντος πνεύμα.

Τούτο γαρ εστί η Ελλάς,
ήτις γεννά Ανθρώπους
Κα 'γω (αληθώς) ειμί
ο Υιός Του Ανθρώπου»!

Είναι αλήθεια άραγε,
όλα τα παραπάνω;
ή είναι πλάνη ιστορική,
που εγώ ακούσια κάνω;

* της σημιτικής φυλής

* αυτό αποκάλυψε το TIME, τα τεύχη του οποίου χάθηκαν μυστηριωδώς!!

Εδώ πρέπει ν' αναφερθώ
σε δελφικό χρησμό,*
που, ο Απόλλων έδωσε,
κι αφορά το Χριστό.

«Χριστός, Θεός εμός εστί,
εν ξύλω ούτος τανυσθείς,
ως 'θανεν εκ της ταφής,
εις πόλον έλκων.

Καθώς και στου Ηράκλειτου,
μεγάλου φιλοσόφου,
μια ρήση που είπε χρόνια πριν,
περί Θεού και ανθρώπου.

«-Τι εστί Θεός ;
Αθάνατος άνθρωπος!
-Κι άνθρωπος τι εστί;
Θνητός Θεός»!

-Ήταν Έλληνας ο Χριστός;
Με σιγουριά δεν ξέρει,
κανένας άνθρωπος θνητός,
σ' όλης της γης τα μέρη!

Μα, αν πράγματι είναι Έλληνας,
Τιμή μας και καμάρι,
Κι αυτή την άφατη χαρά,
Κανείς δεν θα την πάρει!

7. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΛΑΪΔΑ

Ο Διογένης, ο κυνικός,
του Ικεσία ο γιος
ήταν σαν τον πατέρα του
νομισματοποιός.

Μια παραχάραξη έκανε,
γι αυτό τον εξορίσαν,
κι απ' τη Σινώπη μακριά,
στην Αττική τον ρίζαν.

Εκεί έγινε μαθητής
του κυνικού Αντισθένη
και ό,τι είπε κι έκανε
στον κόσμο αυτό πια μένει.

Λένε, πως ζούσε ολοχρονίς
στην ένδοξη Αθήνα,
και την περνούσε κυνικά,
μα για τον ίδιο ... φίνα.

Τα καλοκαίρια μοναχά,
πήγαινε επισκέπτης,
στην πανέμορφη Κόρινθο,
φιλοσοφών πια ρέκτης.

* βρίσκεται στη Μονή της Α. Αικατερίνης

Εκεί ζούσε η πανέμορφη,
η εταίρα, η Λαΐδα,
που πολλά χρόνια ήτανε
του έρωτα ... η κοιτίδα!

Η Λαΐδα ήταν καλλονή,
με δυο στήθη «κυδώνια»,
που άνδρες κάθε τάξεως,
τα έψαχναν για χρόνια.

Μον' ο σκυλοφιλόσοφος,
ο κυνικός Διογένης,
αδιαφορούσε κυνικά,
ο άκληρος εργένης.

Αυτό δεν το υπέφερε,
η όμορφη εταίρα,
γι αυτό και τον προσκάλεσε,
στο σπίτι της μια μέρα.

Μια νύχτα του υποσχέθηκε,
στιγμές κραιπάλης κι έρωτα,
οι δυο τους να περάσουνε,
κι άλλα πολλά ... αφανέρωτα.

Σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό,
του είπε να περάσει,
να ετοιμαστεί κατάλληλα,
κι εκείνη θε να φτάσει.

Μα, σ' αυτό το δωμάτιο,
μια υπηρέτρια μόνο,
κακάσχημη, θα του 'διωχνε,
του έρωτα τον ... πόνο!

Το γεγονός, η πονηρή,
βούκινο το 'χει κάνει.
σ' όλη την Κόρινθο, παντού,
κι όπου ο νους σου βάνει.

Μα ο Διογένης απ' αυτά,
διόλου δεν χαμπαρίζει,
κι όσοι για τούτο τον ρωτούν.
αδιάφορα σφυρίζει...

Και λέει με στόμφο ν' ακουστεί
σ' όλη την οικουμένη,
αν κάθε φως, «τότε» σβηστεί,
μία Λαΐδα... μένει!!!

8. ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Όταν ο Μεγα-Αλέξανδρος
θέλησε να γνωρίσει,
τον κυνικό Διογένη
και να τον εννοήσει

Έστειλε κάποιον δούλο του
στο Κράθειο* να φέρει,
το Διογένη να τον δει,
εκεί στα δικά του μέρη.

Ο δούλος του Αλέξανδρου
βρίσκει το Διογένη
και λέει: - Σε θέλει ο βασιλιάς,
να πας εκεί που μένει.

Κι ο Διογένης απαντά.
-Εγώ δεν θέλω. Μα αυτός,
αν θέλει λίγο να με δει,
είμαι εδώ κι είναι δεκτός.

Πράγματι ο μεγάλος βασιλιάς
στο Κράθειο πάει και βρίσκει
τον κυνικό φιλόσοφο
χωρίς δώρο, κανίσκι.

-Εγώ είμαι ο Αλέξανδρος
ο βασιλιάς της Πέλλας
Κι εγώ, αυτός του απαντά,
ο κύων μέχρι... τρέλας.

Δεν με φοβάσαι; τον ρωτά
ο μέγας στρατηλάτης.
Και τι είσαι εσύ, καλό ή κακό;
ο Διογένης, απαντά, με γυρισμό της πλάτης.

Στο δίλημμα δεν απαντά
ο μέγας βασιλιάς,
γιατί, αν πει είναι κακό,
αυτός, θα 'ναι ο μπελάς.

Αν πάλι πει, είναι καλό,
γιατί να τον φοβάται;
Αφού, ως γνωστόν το ευάρεστο
απ' όλους αγαπάται.

Και τότε εκ νέου τον ρωτά.
Ποια χάρη να του κάνει.
Κι αυτός έξυπνα απαντά.
Φύγε απ' τον ήλιο. Μου φτάνει!

Ο Αλέξανδρος τη στάση αυτή
θαύμασε και του είπε:
Αν δεν ήμουν Αλέξανδρος
Θα 'θελα, Διογένης να 'μαι... τύπε!

*πρόαστιο της Κορίνθου, όπου ήταν ο Διογένης

9. ΤΑ ΑΚΑΣΙΚΑ ΑΡΧΕΙΑ

Για τους πολλούς είναι άγνωστα
τα «ακασικά αρχεία».
που το όνομά τους έδωσε,
η Ινδών φιλοσοφία.

Εκεί, λένε, πως κρύβονται
το μέλλον και οι σκέψεις.
τι έγινε, τι θα γενεί,
και, ό,τι θες να γυρέψεις!

Είναι αρχεία συμπαντικά,
που συντονίζουν σκέψεις,
σα να 'ναι διαχρονικές,
σοφών συνδιασκέψεις.

Εκεί παν και δεν χάνονται,
οι φαιινές ιδέες (!)
που, απ' τον έναν, αν χαθούν,
σ' άλλον παν, πιο ωραίες!

Φαίνεται, έχουν «σύνδεση»
μ' «ακασικά αρχεία».
οι πάντες ασυνείδητα
σε αφύσικα πεδία.

Αλλά, ακόμη και άτομα
του ζωικού βασιλείου,
κι εκείνα ιδέες παίρνουνε
του «ακασικού» αρχείου.

Μελέτες τ' αποδείξανε,
σ' ανθρώπους και σε ζώα,
πως μια συνήθεια των πολλών,
σε όλους κολλάει αθρόα.

Και λένε*, αυτό συμβαίνει,
όταν ο αριθμός**,
υιοθετεί συνήθεια,
που γίνεται εθισμός.

Και, καταγράφονται εκεί,
τα πάντα όσα υπάρχουν,
εκείνα που υπήρξαν,
κι όσα στο μέλλον θα 'ρθουν.

Είτε πρόσωπα είναι αυτά,
είτε νέες ιδέες,
ή γεγονότα ή γραφές,
ιδεατών παρέες.

Και τίποτε δεν χάνεται,
ακόμα κι αν «πεθάνει»,
σαν ύλη, αν καταστραφεί,
σαν ενέργεια καταφθάνει.

Μα αν ψάξεις κάπου να τα βρεις
τα «ακασικά αρχεία»,
δεν θα μπορέσεις, όσο κι αν θες,
σε γήινα σημεία.

* Ρούμπερτ Σέλντρεϊκ, βιολόγος του Κέμπριτζ.

** κρίσιμη μάζα, κατά τον Σέλντρεϊκ

Ούτε και στο διάστημα,
στον Ήλιο ή στον Ερμή,
ή κάπου πέρα στο αχανές,
ούτε για μια στιγμή.

Λένε, είναι αιθερικά
Όλα αυτά τ' αρχεία,
και καταγράφουν γενικά,
τέρατα και ... σημεία.

Αυτόματα κι ασυνείδητα,
κάνουν καταγραφές.
στο σύμπαν και στο «γίγνεσθαι»,
συχνές απογραφές.

Κι όλο αυτό το υλικό
μένει άγνωστο σε όλους,
είναι κρυφό κι απρόσιτο
σε σοφούς και ... βουκόλους.

Αλλ' όπως πάντα γίνεται,
με όλους τους κανόνες,
κι εδώ υπάρχει εξαίρεση.
Οι προφήτες στους αιώνες.

Λένε, υπάρχουν άτομα,
που είναι προικισμένα,
κι αποκαλύπτουν μυστικά
αιθερικά γραμμένα.

Ένας, κι ο πιο ξακουστός,
«κοιμώμενος» προφήτης*
με ύπνωση αποκάλυπτε
τα μυστικά της ... κρύπτης.

Αν και δεν ήτανε γιατρός,
πρότεινε θεραπείες,
πολύ απλές μα αληθινά,
ολόσωστες και ... θείες.

Μην, όμως, έχουμε επαφές,
με τ' άγνωστα αρχεία,
και όλοι μας μήπως παίρνουμε,
πότε -πότε στοιχεία;

Άραγε αναρωτιόμαστε
από πού ξάφνου μας ήρθε,
μία ιδέα φαεινή
στο μυαλό, και πώς μπήκε;

Κι ακόμη πιο παράξενο,
μπορεί η ίδια ιδέα,
και σ' άλλον να εμφανιστεί,
Κι ας μην είναι ... παρέα!

Το ίδιο συμβαίνει άραγε,
όταν δυο εφευρέτες
κάνουν την ίδια εφεύρεση;
αιθερικοί επισκέπτες;

* Ο Εντγκαρ Κέισι

Κι ενώ είναι μίλια μακριά,
ο νους τους ταξιδεύει,
σε ίδια αρχεία, τ' «ακασικά»,
και μυστικά γυρεύει!

Στ' αρχεία τα συμπαντικά
της σκέψης των ανθρώπων,
έχουνε όλοι πρόσβαση
διά ποικίλων τρόπων.

Χάρη στην «Ιδεόσφαιρα»*,
οι άνθρωποι εφευρίσκουν,
όταν την επισκέπτονται.
Κι, αυτό που θέλουν ... βρίσκουν.

Είναι ο κόσμος των ιδεών,
που έλεγε κι ο Πλάτων,
όπου πρότυπα βρίσκονται
ορατών κι αοράτων.

Οι ιδέες πάντα βρίσκονται
στ' «ακασικά», αρχεία
και κάποιον περιμένουνε
ν' αρχίσουνε πορεία.

Νέα πορεία στη ζωή,
στον κόσμο των θνητών,
να φέρουνε απ' το άγνωστο,
στη γη το... αγαθόν.

Πολλοί ψάχνουν επίμονα
στ' «ακασικά», αρχεία,
να βρουνε νέα πράγματα.
Να δουν νέα πορεία.

Μα λίγοι είναι οι τυχεροί
με πρόσβαση καλή,
στ' αρχεία τα «ακασικά»,
κι έκβαση αγαθή.

Κι όμως, σαν έρθει η στιγμή,
το δυνατό μυαλό,
θα βρει ένα νέο μυστικό
με τρόπο ... ομαλό.

Και οι συγχρονικότητες
με συμπαντικούς νόμους,
συμβαίνουνε αιθερικά,
πάνω σε νέους δρόμους

Που, αν δεν αποκαλυφθούν,
από τον πρώτο νου,
αυτό θα γίνει σίγουρα,
με το μυαλό αλλουνού*.

*Κατά τον Χένρι Ριντ, ψυχολόγο του Πρίνστον

*Αυτό ισχυρίστηκε ο Αϊνστάιν, για τη θεωρία της σχετικότητας.

10. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΠΛΟΤΗΤΑ

Λένε, πως ο Διογένης,
κατοικούσε σε ένα πίθο,
κι ότι ζούσε μες στον κόσμο
τον δικό του μύθο.

Λιτό ήταν το «σπίτι» του,
λιτή και η τροφή του,
λίγα και τ' αντικείμενα,
που έφερε μαζί του.

Και όμως, στη λιτότητα,
μα και με τρόπο απλό,
είπε πως τον ξεπέρασε,
ένα παιδί μικρό.

Και το 'πε, όταν αντίκρισε
ένα παιδί να πίνει
νερό με τα χεράκια του,
από δημόσια κρήνη.

«Παιδίον με νενίκηκεν,
είπε, εν ευτελεία»,
πράγματι με απλότητα,
και δη εν αφελεία!

Άραγε, είναι μήνυμα
μήπως γι αυτούς, που χίλια
-καλά- ζητούν και απαιτούν,
λαγούς με πετραχήλια!

11. Ο ΕΝΔΥΜΙΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΣΕΛΗΝΗ

Ο Ενδυμίωνας*, ο γιος του Αέθλιου της Καλύκης,
ως πρίγκιπας μεγάλωνε κι όχι ως απλός πολίτης.
Είχε μια πλάνα ομορφιά και για θεούς ακόμα...
και μια θεά ερωτεύθηκε τ' ωραίο του το σώμα.

Ήτανε η πανέμορφη, η θαυμαστή Σελήνη,
που ένιωσε έρωτα βαθύ, σαν θηλυκό κι εκείνη,
εκείνη, η βασίλισσα, του φεγγαριού η κυρά,
να της τρυπάει τα σωθικά ο πόνος κι η χαρά.

Δεν άντεξε στον πειρασμό κι έτρεξε να τον βρει,
για το κορμί που λαχταρά, μ' αγάπη να του πει.
Και να γευτεί τον έρωτα απ' το ωραίο σώμα
Ν' ακούσει και γλυκόλογα απ' το δικό του στόμα.

Απόσπερνα, ένα δειλινό, γοργά φτάνει στον κήπο,
στον κήπο του, ολοστόλιστη, με της καρδιάς το χτύπο,
ν' αποζητά τον έρωτα από τον Ενδυμίωνα,
και να συνευρεθούν εκεί με πάθος και επίμονα.

Καλησπερίζει με χαρά το νιο και του προτείνει
τον έρωτά τους να χαρούν, εκείνος και εκείνη
Και για να μην αντισταθεί και άρνηση προβάλλει
αθανασία υπόσχεται στα γήινά του κάλλη.

Πανέμορφη είναι θεά, το δέλεαρ μεγάλο,
κι ο νιος δεν αντιστέκεται, -άκου λέει- κάθε άλλο.
Αλλά ρωτά, πώς ο θνητός αθάνατος θα γίνει
και του προσώπου η ομορφιά αιώνια θε να μείνει;

Και η Σελήνη του απαντά με λόγο σταθερό.
Θα σε ραντίσω, από παντού, μ' αθάνατο νερό.
Στη λίμνη των Υάκινθων ευθύς έλα να πάμε,
για να γενεί ό,τι θέλουμε και ό,τι αγαπάμε.

Φτάνουν στη λίμνη και εκεί χωρίς αργοπορία,
τον νιο ραντίζει η θεά, μας λέει η ιστορία.
Μα, το αθάνατο νερό του 'φερε τέτοια ζάλη,
του 'φερε ύπνο αιώνιο, λιγοθυμιά μεγάλη.

Αυτό ήταν το τίμημα κι αυτή ήταν η θυσία,
που 'λαχε ο Ενδυμίωνας για την αθανασία...
Να 'ναι σε ύπνωση βαθιά, αιώνια κοιμισμένος,
με απaráμιλλη ομορφιά, μα απ' όλους ξεχασμένος.

Μόνον η μάνα δεν ξεχνά, η άμοιρη Καλύκη,
και την θεά παρακαλεί, να βγάλει από τη λήθη
το γιος της, που αιχμάλωτο κρατάει η Σελήνη
να τον ξυπνήσει και θνητός πάλι εν τέλει, ας γίνει.

* Κατά τον Απολλόδορο.

Βλέπει η Σελήνη τον καημό της άμοιρης Καλύκης,
που χρόνια φοβερά περνά, χρόνια πόνου και φρίκης.
Κι ενδίδει. Και υποχωρεί, στη μάνα επιτρέπει
το γιο της ολοζώντανο μια φορά να τον βλέπει...

Όταν θα αλλάζει ο παλιός με τον καινούργιο χρόνο,
τη νύχτα εκείνη θα ξυπνά για λίγες ώρες μόνο.
Σαν έρχεται η σκοτεινιά και μέχρι τα μεσάνυχτα,
θα 'χει ο Ενδυμίωνας τα μάτια του ορθάνοιχτα.

Από τον ύπνο θα ξυπνά, θα βλέπει, θα τον βλέπουν,
όσοι βρεθούνε δίπλα του, πολλή χαρά θα δρέπουν...
Μα πριν απ' τα μεσάνυχτα θα κοιμάται και πάλι,
Θα βρίσκεται ολοχρονίς στου Μορφέα την αγκάλη.

Περνούν τα χρόνια κι οι καιροί, τώρα γι' η Καλύκη,
το γιο της επισκέπτεται και δεν της λείπει η λύπη,
που βλέπει το λεβέντη της εκεί μαρμαρωμένο
χωρίς πνοή και ζεστασιά και δίχως πεπρωμένο...

Μια νύχτα, που περίμενε ο γιος της να ξυπνήσει,
ακούει βήμα ανάλαφρο, που ερχότανε απ' τη Δύση.
Ήταν μια νέα όμορφη, άγνωστη, θαρραλέα,
που για τον Ενδυμώνα θα 'ταν κόρη μοιραία.

Χαιρέτισε τη μάνα του και λέει με παρρησία.
-Γνωρίζω τι πόνο περνάς κι όλη την ιστορία,
κι ήρθα απόψε, αν μπορώ, εδώ να σε βοηθήσω,
κι απ' το βαθύ το λήθαργο το γιο σου να ξυπνήσω.

-Κόρη αγνή, γλυκύτατη, ποιο είναι τ' όνομά σου
Και τι βοήθεια δίνουνε τα χέρια τα δικά σου.
-Τ όνομα που μου δώσανε,- στο λέω- είναι Αθάλη
Κι εγώ με την αγάπη μου, σώζω το γιο σου πάλι.

Την ώρα εκείνη ξύπνησε ο γιος από τη νάρκη.
Στη λίμνη πάει και θωρεί την όψη του σε μια άκρη.
Μα δίπλα στο πανέμορφο, θεσπέσιο πρόσωπό του,
βλέπει κι ένα άλλο πρόσωπο γλυκό σαν το δικό του.

Τον θάμπωσε η ομορφιά της νέας και ρωτάει.
-Ποιό είναι τ' ωραίο πρόσωπο και τι από εμέ ζητάει;
-Μ' αγάπη και με υπομονή και της Ζωής τα κάλλη,
να σου προσφέρω απλόχερα, του απαντά η Αθάλη.

Είμαι μία κοινή θνητή, δεν έχω αθανασία,
και για εμέ τα γήινα έχουν τεράστια αξία.
Περιφρονώ το άψυχο, κι ας είναι και πανώριο,
ζητώ τη δράση, τη ζωή, τον πόνο το ... συχώριο.

-Έχεις μια αθάνατη ομορφιά, μα εσύ δεν συγκινείσαι.
 Τη μάνα που σε λαχταρά, ποτέ δεν ενθουμείσαι...
 Σαν άκουσε τη λέξη αυτή ταραχτηκε ο νέος,
 του ήρθε στη θύμηση ευθύς, της νιότης του το χρέος...

-Μάνα! ξεστόμισε κι αυτός. Πού 'σαι γλυκιά μου μάνα;
 Τα λόγια, η φωνούλα σου γλυκόλαλη καμπάνα...
 Μ' όνειρα με μεγάλωσες, με οράματα της νιότης,
 Κι εγώ σου φέρθηκα σκληρά, σκληρά σαν εξωμότης .

Η Αθάλη αυτά σαν άκουσε, του έπιασε τα χέρια
 τ' άγγιξε απαλά, γλυκά, σαν χίλια περιστέρια.
 Κι εκείνος,... - Πάμε της λέει να φύγουμε, βαθιά συγκινημένος,
 κι ο λόγος του ήταν βαρύς, με αισθήματα πνιγμένος.

-Να φύγεις τώρα δεν μπορείς, αν δεν σου επιτρέψει
 του λέει η κόρη, η φρόνιμη, γιατί σ' έχει μαγέψει,
 η κόρη, η ασημοστόλιστη, η μαγευτική Σελήνη.
 Αυτή να λύσει τα δεσμά μπορεί. Ναι, μόνο εκείνη.

Η Σελήνη που κρυφάκουγε, λίγο πιο παραπέρα,
 συγκινημένη ζύγωσε, λέγοντας, καλησπέρα.
 Άκουσα τα όσα είπατε και βλέπω Ενδυμίωνα,
 Πως θες να φύγεις. Κι αληθινά ποτέ μου δεν θα θύμωνα...

Αν μόνος σου δεν διάλεγες, εσύ μαζί μου να 'ρθεις,
 κι αθανασία ομορφιάς παντοτινή να λάχεις,
 τότε, που λες ήσουν μικρός, δεν ήξερες τη ζήση...
 αλλά, βλέπω, αγάπησες... σου έρχεται κι η λύση.

Μπορείς να φύγεις με τη νια, που ήρθε να σε πάρει.
 Να της σταθείς παντοτινά πανάξιο παλικάρι.
 Μα μην ξεχνάς, πως χάθηκε πια η αθανασία.
 Η μοίρα σου μεταλλάχτηκε, έγινε γήινη αξία.

12. ΘΕΤΙΣ ΚΑΙ ΠΗΛΕΑΣ

Η Θέτις, η πανέμορφη η κόρη του Νηρέα,
γέννημα των θεσσαλικών ακτών και Νηρηΐς μοιραία,
έγινε μήλο της έριδας για Δία και Ποσειδώνα,
κι ήτανε έτοιμοι κι δυο να δώσουνε αγώνα...

Για να κερδίσουν την καρδιά της όμορφης κοπέλας,
βρίσκουν επιχειρήματα και λογικής και τρέλας.
Και σίγουρα ο αγώνας τους θα 'τανε τρομερός
Αφού, ο ένας τους δε θα 'μενε αρτιμελής, γερός.

Μα, η διαμάχη έληξε με μία προφητεία.
Αυτή που αποκάλυψε η Θέμις* με σοφία.
Ότι, αν δινότανε στον έναν απ' τους δυο,
θα 'κανε γιο πανίσχυρο πολύ πιο δυνατό.

Που, το γονιό θα σκότωνε με υστεροβουλία,
να μείνει αυτός κυρίαρχος, να 'χει τη βασιλεία!
Έτσι, και για να μη βγει σωστή αυτή η προφητεία
οι δυο θεοί σταμάτησαν την όποια αντιδικία.

Κι αποφασίσανε όλοι τους οι αθάνατοι θεοί,
η Θέτιδα να παντρευτεί ένα θνητό παιδί.
Με τον Πηλέα, που 'ταν γιος του βασιλιά Αιακού,
κι έτσι, για να εξαλειφθεί η μοίρα του κακού.

Τότε, ο Πηλέας χαρούμενος, έτρεξε να προκάμει
τη Θέτιδα στ' ανάκτορο βασίλισσα να κάμει.
Αυτή όμως δεν ήθελε, ούτε καν να ακούσει,
ότι πρέπει να τον παντρευτεί και να τον υπακούσει.

Ο υιος τότε αποφάσισε με βία να την πάρει,
όταν την είδε στο χορό, στο πράσινο χορτάρι.
Την άρπαξε και θέλησε στο σπίτι να την πάει
μα αυτή μεταμορφώνεται*, δεν τον ακολουθάει.

Φωτιά γίνεται και νερό, λιοντάρι, φίδι δράκος,
μέχρι ο Πηλέας να γενεί αδύναμος και ράκος.
Μα αυτός με τη βοήθεια του Χείρωνα την παίρνει
τη Θέτιδα, στο άντρο του , στο Πήλιο, τη φέρνει.

Στο τέλος η Θέτις έστερξε, και πήρε τον Πηλέα
νόμιμο άντρα κι έγινε νύφη πολύ ωραία.
Στο γάμο παραβρέθηκαν του Ολύμπου οι θεοί
κι οι Μούσες του υμέναιου έψαλλαν την ευχή.

Αλλά, ποτέ δεν ξέχασε, ότι με τον Πηλέα,
ακούσια σύζυγος έγινε, με γεγονότα ακραία.
Γι αυτό και μόνο μια φορά σμίζανε σα ζευγάρι
και άλλη φορά δεν νιώσανε, τ' ανδρόγυνου τη χάρη.

*Κόρη του Ουρανού και της Γαίας.

* Με τη βοήθεια του Προτέα.

Από την ένωση αυτή γεννήθηκε ο Αχιλλέας,
που τόσο ήταν περήφανος για τούτο ο Πηλέας.
Η Θέτιδα για να γενεί άτρωτο το παιδί της
το βύθισε μες στα νερά της Στύγας*, στην πηγή της.

Σαν είδε ο πατέρας του παιδιού, την κίνηση αυτή,
νόμισε πως θα έπνιγε η μάνα το παιδί.
Για τούτο και την έδιωξε σκαιά απ' το σπίτι,
τον δε Αχιλλέα έφερε στου Χείρωνα τη σκήτη.

Εκεί μεγάλωσε μαζί, μ' άλλους πολύ σπουδαίους,
τον Ηρακλή, τον Ιάσονα, τον Ορφέα κι άλλους νέους,
που όλοι έγιναν ήρωες μεγάλοι και τρανοί
κι έλαμψαν στο στερέωμα, σα να 'τανε φανοί.

Η Θέτις, ποτέ δεν έπαψε, τα πάντα να μαθαίνει,
τα σχετικά με το παιδί κι ανήσυχη να μένει.
Γι αυτό και θορυβήθηκε από την προφητεία,
που έλεγε, πως ο γιόκας της θα σκοτωθεί στην Τροία.

Τον Αχιλλέα έντυσε με ένδυμα γυναικείο
τον πάει στη Σκύρο να κρυφτεί, στο βασιλιά, στο θείο.
Μα η προφητεία ήταν γραφτό, στ' αλήθεια να συμβεί
Γι αυτό, ο Οδυσσέας γνώρισε αμέσως το παιδί.

Στην Τροία πήγανε μαζί, με πάρα πολλούς άλλους,
Έλληνες και πολέμησαν, έκαναν άθλους μεγάλους.
Η Τροία κυριεύτηκε με πονηριά και κόπο
Μα ο Αχιλλέας «έμεινε» εκεί στον ξένο τόπο!

Ο Πάρις με βοήθεια του Απόλλωνα και με τόξο,
τη φτέρνα του σημάδεψε, αυτή που 'μεινε απ' όξω,
όταν η Θέτις τον μικρό βούτηξε Αχιλλέα,
μέσα στα ύδατα της Στυγός. Κι η φτέρνα ήταν ... μοιραία!

* Τα ύδατα της Στυγός έκαναν άτρωτο τον Αχιλλέα, εκτός από τη φτέρνα του.

13. ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

Ο Σπάρτακος, λένε πολλοί,
γιος ευγενή της Θράκης,
στη Ρώμη σκλάβος βρέθηκε,
στο τέλος κάποιας μάχης.

Σα δούλος επουλήθηκε.
έγινε μονομάχος.
Ήταν σκληρός, ανίκητος,
πελώριος σα βράχος.

Τη σκλαβιά δεν την άντεξε
κι επαναστάτης γυρνά
στις πλαγιές του Βεζούβιου
και στα γύρω βουνά.

Μάχες πάμπολλες έδωσε
ενάντια στους Ρωμαίους,
συντρόφους σκλάβους έχοντας
μα και πολύ γενναίους.

Γλάβρος, Βαρίνιος, Λέντουλος
Πραίτωρες και πολλοί άλλοι,
τον κυνηγούν και προσπαθούν,
να τον συλλάβουν πάλι.

Στα Απέννινα μάχες έδωσε
με πολλές λεγεώνες,
του Λογγίνου και του Μάντιου,
και τις νίκησε όλες.

Με τους επαναστάτες του
ο Σπάρτακος κινάει,
στη Ρώμη την κοσμοκράτειρα
ενάντια να πάει.

Η Σύγκλητος μπρος στον κίνδυνο
να πέσει η Αιώνια Πόλη,
τον Κράσσο επιστράτευσε
και την αφρόκρεμα όλη...

Ο Λούκουλος, ο Πομπήιος
κι ο στρατηγός ο Κράσσος,
κυνήγησαν το Σπάρτακο
με πιο περισσό θάρσος.*

Στη Λουκανία έγινε
η μάχη η φονική,
που ήταν για το Σπάρτακο,
μοιραία τελική.

Οι αντάρτες αποσκίρτησαν
στη θέα των Ρωμαίων,
και τότε βρήκε ο θάνατος
τον πρώτο των γενναίων.

Σκοτώθηκε ο Σπάρτακος
Γέννημα θρέμμα Θράκης
Αυτός που εναντιώθηκε
Στη Ρώμη της φενάκης.

*θάρσος= αφοβία

14. Η ΠΑΝΔΩΡΑ

Ο Προμηθέας τη φωτιά έκλεψε απ' τους θεούς
και την εχάρισε κρυφά σε όλους τους θνητούς.
Στο Δία αυτό δεν άρεσε κι είπε να τιμωρήσει,
τον άρπαγα και τους θνητούς σ' ανατολή και δύση.

Καλεί λοιπόν τον Ήφαιστο, το μέγα καλλιτέχνη,
να φτιάξει δώρο δόλιο, με όλη του την τέχνη.
Να φτιάξει ένα πλάσμα όμορφο, που όμοιο να μην υπάρχει
με γοητεία μιας θεάς, φωνή ανθρώπου να 'χει.

Κι ο «μάστορας» μαστόρεψε, έφτιαξε μια γυναίκα,
πανέμορφη, που και γι αυτήν δούλεψαν άλλοι ... δέκα.
Κάλεσε κι όλους τους θεούς να της προσφέρουν δώρα,
γι αυτό και την ονόμασε, πολύ εύστοχα Πανδώρα!

Η Αθηνά της χάρισε μυαλό και εξυπνάδα
σ' όλες τις τέχνες του σπιτιού να 'χει πολλή σβελτάδα.
Κι η Αφροδίτη δυο γλυκά πανέξυπνα ματάκια,
μια πολύ τρυφερή καρδιά, κι υπέροχα μαλλάκια.

Ο Απόλλωνας την προίκισε με θεϊκή φωνή,
να' ναι γλυκιά στο άκουσμα, μαγεία αληθινή.
Κι οι Χάριτες της δώρισαν φορέματα πολλά,
χρυσά και περιδέραια. Απ' όλα τα καλά.

Τέλος φάνηκε ο Ερμής, την άγγιξε απαλά,
στα μάτια και στα δάχτυλα, στα δυο της τα αυτιά.
Και λέει, θέλω να μπορείς και να τα βλέπεις όλα.
Να ακούς και να κατανοείς κάθε λογής παρόλα.*

Αφού έγιναν όλα αυτά έδωσε στην Πανδώρα,
ο Δίας, χρυσοποίκιλτο, ένα κουτί με δώρα.
Και λέει στον Ήφαιστο γοργά, να πάει την ωραία
γυναίκα, που μαστόρεψε στον εύπιστο Επιμηθέα**.

Ο Ήφαιστος κατέβηκε στη γη με την κοπέλα.
Πάει στον Επιμηθέα και του λέει, σου έχω νύφη τρέλα.
Στη στέλνει ο Δίας ο τρανός μαζί μ' ένα κουτί,
με δώρα για το γάμο σας και μη ρωτάς, γιατί.

Ο Προμηθέας, κάποτε είπε στον αδελφό του
Να μη δεχτεί δώρα ποτέ, του Δία για καλό του.
Μα εκείνος δεν θυμήθηκε αυτή τη συμβουλή
και στην παγίδα πιάστηκε σαν το έξυπνο πουλί.

Αμέσως την παντρεύτηκε, την όμορφη Πανδώρα
Πήρε μαζί με τα προικιά το κουτί με τα δώρα.
Ζούσαν ανέμελη ζωή κι ήταν ευτυχισμένοι
Μέχρι το μοιραίο έγινε και βρέθηκαν μπλεγμένοι!

*παρόλα, λέξη, κουβέντα.

** Επιμηθέας, αδελφός του Προμηθέα.

Ο Επιμηθέας ξαφνικά θυμήθηκε τα λόγια,
 Που ο αδελφός του 'χε ειπεί παίζοντας κομπολόγια
 Πως δεν θα πρέπει να δεχτεί δώρο από το Δία
 Γιατί δεινά θα του συμβούν και θα 'χουν πολλή βία.

Τρέχει λοιπόν στο σπίτι του και λέει στην Πανδώρα,
 να μην ανοίξει ουδέποτε το κουτί με τα δώρα,
 αυτό που ο Δίας στη χαρά, στο γάμο έχει προσφέρει
 γιατί έχω ένα προαίσθημα, καταστροφές θα φέρει.

Η Πανδώρα αρκετό καιρό ακούει τη συμβουλή.
 Δεν άνοιγε καν το κουτί, μα όχι για πολύ.
 Είχε μια περιέργεια και ήθελε να μάθει,
 Τι έκρυβε, πια, το κουτί και τι έμελλε να ... πάθει.

Και τ' άνοιξε! Και βγήκανε έξω όλα τα δεινά
 Καημοί, αρρώστιες, συμφορές κι άλλα πολλά «τερπνά»
 Κάθε λογής καταστροφές, που ήρθαν στους ανθρώπους,
 κι έφεραν βάσανα άπειρα και συμφορές και κόπους!

Όταν ήρθε ο άνδρας της, την είδε εκεί να κλαίει.
 Να κλαίει, να οδύρεται, με δάκρυα να λέει.
 -Νόμιζα, δώρα θα 'βρισκα για σένα και για μένα.
 Μα βγήκαν «δώρα» για όλους μας πολύ καταραμένα.

Ο Επιμηθέας δεν θρηνεί, έχει κι αυτός ευθύνη,
 Γιατί, σα δώρο του Διός, δόλιο ήτανε και εκείνη,
 που θαμπωμένος δέχτηκε μαζί με το κουτί,
 και δεν αναρωτήθηκε, το πώς και το γιατί.

Οι δυο τους τώρα ψάχνουνε μες στου κουτιού τον πάτο,
 να βρουν, αν κάτι έμεινε, παρήγορο εκεί κάτω.
 Χαρούμενος αναφωνεί, ο Επιμηθέας: Κάτι είδα!
 Δώρο είναι πάλι θεϊκό και είναι ... η ΕΛΠΙΔΑ.

15. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΡΥΣΘΕΑ
«ΗΡΑΚΛΕΙΔΕΣ»

Ο «παππούς» ο Ευριπίδης, ο μεγάλος τραγωδός
 εξετάζει κάθε θέμα, και ουχί «επί ποδός».
 Πάντα ψάχνει την αιτία, να ανεύρει την αλήθεια,
 Αν όντως τα γενόμενα, δεν είναι ... παραμύθια!

Έτσι και στους «Ηρακλείδες»*, γράφει πως ο Ευρυσθέας,
 των Μυκητών ο άρχοντας και μέγας βασιλέας,
 σαν πέθανε ο Ηρακλής, που ήταν και συγγενής του,
 κυνήγησε όλα τα παιδιά της φύτρας της δικής του.

Προστάτης όλων των παιδιών, αγοριών του Ηρακλή,
 ανέλαβε ο Ιόλαος, ο γιός του Ιφικλή
 Και η Αλκμήνη**, η μάνα του, όλα του τα κορίτσια
 τα 'σωσε απ' τον αφανισμό, τη βία, τα καπρίτσια.

Ο Ιόλαος πήρε τα παιδιά και πάει στο Μαραθώνα,
 αφού περιπλανήθηκε και με πολύ αγώνα,
 στο Δημοφώντα έτρεξε, που 'ταν γιος του Θησέα,
 για να γλιτώσουνε αυτά τη μήνι του Ευρυσθέα.

Εκεί, ήρθε ο κήρυκας κι απαιτεί τα παιδιά,
 να του δοθούνε πάραυτα, γιατί είναι και αυτά
 πολίτες του Άργους νόμιμοι και πρέπει να βρεθούν
 στην πόλη που μεγάλωσαν κι εκεί να δικαστούν.

* Τραγωδία του Ευριπίδη

** Μητέρα του Ηρακλή

Τάζει υψηλή ανταμοιβή, φιλία, συμμαχία,
 αν του δοθούνε τα παιδιά, χωρίς αργοπορία!
 Μα, αν παρ' ελπίδα αρνηθεί ο Δημοφών να δώσει,
 στον Ευρυσθέα τα παιδιά, τότε θα το πληρώσει.

Ο Δημοφώντας απαντά, πως τα παιδιά είναι ξένοι,
 κι οι νόμοι λένε καθαρά όποιος στην πόλη μένει,
 είναι υποχρέωση ιερή, αυτή να του παρέχει
 άσυλο ζωής, επ' άπειρον, κι ό,τι μπορεί και έχει.

Ο πόλεμος προ των πυλών Αργείων κι Αθηναίων,
 για τα παιδιά του Ηρακλή κι ήτανε πια μοιραίων,
 ν' αγωνιστούνε οι στρατοί. Γι αυτό παν' στο μαντείο
 να μάθουνε την έκβαση απ' το ιερατείο.

Και, η προφητεία έλεγε, «η Αθήνα δεν θα χάσει,
 αν μια παρθένα στο βωμό της Δήμητρας θυσιάσει».
 Ο Δημοφώντας έντρομος ακούει την προφητεία
 Γιατί, πρέπει σαν άρχοντας, να κάνει τη θυσία

Πρέπει τη θυγατέρα του, για γλιτωμό της πόλης,
 να θυσιάσει για καλό της κοινωνίας όλης.
 Ο δόλιος πατέρας δεν μπορεί, παιδί να θυσιάσει,
 και, τρόπο ψάχνει για να βρει την κόρη να μη χάσει.

Τότε παρουσιάζεται μια κόρη θαρραλέα,
η Μακαρία του Ηρακλή, κόρη αγνή κι ωραία.
Εμπρός λέει, θυσιάστε με, μόνη μου το ζητάω,
αφού πρόκειται για τ' αδέρφια μου, που τόσο αγαπάω.

Ο γέροντας Ιόλαος το θάρρος της θαυμάζει,
και με στεντόρεια φωνή, για ν' ακουστεί φωνάζει.
-Ξέρε το, τώρα που 'σαι ζωντανή, αλλά κι όταν πεθάνεις,
πάντα θα σε λατρεύουμε, για το καλό που κάνεις.

Εκείνη όμως τη στιγμή, ένας κήρυκας μπαίνει,
στην Αλκμήνη, στον Ιόλαο μήνυμα νίκης φέρνει.
«-Ήρθε ο Ύλλος, του Ηρακλή, ο πιο μεγάλος γιος.
Μαζί του βρίσκεται πολύς και δυνατός στρατός».

Η μάχη αναπόφευκτη Αργείων κι Αθηναίων,
και εκατόμβη σίγουρη γερόντων μα και νέων.
Τότε, για να αποφευχθεί η άδικη σφαγή,
μονομαχία πρότεινε ο Ύλλος αρχηγική.

Οι Αργείοι δεν το δέχτηκαν, προτίμησαν τη μάχη,
για ν' αποφύγουν τ' όνειδος μήπως για κείνους λάχει,
να νικηθεί ο αγωνιστής, που εκείνοι θα προτείνουν
και με την ήττα τους αυτή, τι μέλλει να απογίνουν;

Η μάχη αρχίζει φονική, πέφτουν νεκροί σωρό.
Και τότε ο Ιόλαος μπαίνει, μες στο «χορό».
Παίρνει του Ύλλου τ' άρματα κι ορμάει στον Ευρυσθέα,
αιχμάλωτο τον έπιασε μ' όλη του την παρέα.

Έφερε τον αιχμάλωτο ως δώρο στην Αλκμήνη,
για να ορίσει την ποινή που θα 'θελε εκείνη
και είπε τότε στο βασιλιά, που 'χε αλυσοδεμένο.
-Κανέναν πριν το τέλος του, μη λες ευτυχισμένο.

Η Αλκμήνη με μίσος και θυμό, γι αυτά που ο Ευρυσθέας
με όλη την κακία του, -διόλου αμελητέας-
επέβαλε στον Ηρακλή, στα τέκνα και σ' αυτή...
αποφασίζει του βασιλιά την άμεση θανά.

Ο Ευρυσθέας προσπαθεί να απολογηθεί.
Λέει, φταίει η Ήρα που μισεί, τόσο τον Ηρακλή.
Κι αποκαλύπτει έναν χρησμό. «Στην Αθήνα αν ταφεί,
οι Ηρακλήδες θα γενούν φύλακες της πιστοί».

Τα λόγια αυτά εξόργισαν πιο πολύ την Αλκμήνη
που με περίσσεια θυμού κι όλο οργή και μήνη
-Να σκοτωθεί ο βασιλιάς, αμέσως, διατάζει...
Κι ένας σκλάβος της πάραυτα, τον Ευρυσθέα σφάζει.

16. Ο ΦΛΑΝΤΑΝΕΛΛΑΣ

Μαύρες ημέρες πέραγε του Κωνσταντίνου η Πόλη.
Μιλιούνια οι Αγαρηνοί, γύρω της σα διαβόλοι,
να την «πατήσουν» θέλουνε και κάνουν εφορμήσεις,
σαν τ' άγρια, σαρκοβόρα όρνια της πιο άγριας φύσης.

Ο Αμιράς** λυσομανά, βρίζει και φοβερίζει.
Όποιος κιοτέψει θε να βρει, θανή που θα τ' αξίζει.
Γιουρούσια γίνονται πολλά, πολλά πέφτουν κουφάρια,
κι όμως γερά αντιστέκονται, της Πόλης τα λιοντάρια.

Οι εχθροί είναι αμέτρητοι κι ορμούν πάλι και πάλι.
παντού κλαυθμός και οδυρμός μα και μεγάλη ζάλη.
Αντέχουν οι υπερασπιστές, μα αναρωτιούνται ωστόσο.
Θ' αντέξουν στις απανωτές ορδές, μέχρι τότε και πόσο;

Ο αποκλεισμός καλά κρατεί. Η Πόλη έμεινε μόνη
την βομβαρδίζει ολημερίς, τ' Ουρβανού* το κανόνι.
Τροφές, πολεμοφόδια σιγά, σιγά τελειώνουν
της πόλης οι υπερασπιστές το χαμό δεν γλιτώνουν.

Στέλνουνε κήρυκες παντού, ζητούν κάποια βοήθεια.
Κι όμως, η Ευρώπη των παπικών, τους αγνοεί στ' αλήθεια.
Μέσα σ' αυτές τις τραγικές, στιγμές και στην αντάρα,
έρχεται ο Φλαντανελλάς, χωρίς πολλή φανφάρα.

Είναι ο Χιώτης πλοίαρχος, που τον αποκλεισμό
των άπιστων Αγαρηνών σπάζει με ηρωισμό.
Χωρίς μεγάλη δύναμη, με τέσσερες γαλέρες
δεν λογαριάζει τον εχθρό, ούτε και τις φοβέρες...

Ο Μπάλτογλου* επιτίθεται μ' ορμή και με μανία,
να καταστρέψει προσπαθεί τα βυζαντινά πλοία.
Ο Φλαντανελλάς τον απωθεί και στον Κεράτιο μπαίνει,
τροφήμα, πυρομαχικά μα και ελπίδα φέρνει.

Η νίκη του Φλαντανελλά πολύ αναπτερώνει
το ηθικό των χριστιανών στα ουράνια το σηκώνει.
Δίνει κουράγιο ν' αμυνθούν, θάρρος να πολεμήσουν,
και απ' την Πόλη μακριά τον τούρκο να κρατήσουν...

* Ούγγρος μηχανικός που κατασκεύασε το μεγαλύτερο κανόνι της εποχής.

** Σουλτάνος

*Ο ναύαρχος του Μωάμεθ

17. MANIAKI

Όταν από τη στάχτη της γεννιόταν η Ελλάδα
κι η λευτεριά ξεφύτρωνε κι άναβε τη λαμπάδα,
-την πεθυμιά στον Έλληνα για λεύτερη ζωή,-
νέα δεινά κι άλλοι εχθροί, στη χώρα ήρθαν πολλοί.

Αιγυπτιώτες σύμμαχοι, τσιράκια του σουλτάνου,
ήρθαν να καταπνίξουνε το κίνημα εδώ πάνου,
το κίνημα της λευτεριάς που άνθιζε στη χώρα,
στη Ρούμελη και στο Μοριά, σ' όλη την ενδοχώρα.

Ο Αιγύπτιος πολέμαρχος έδωσε πολλές μάχες,
σε πόλεις κάστρα του Μοριά και σε βουνά και ράχες.
Ο κίνδυνος τεράστιος για τη μικρή πατρίδα,
να ξαναγίνει του πασά, δούλα, θεραπαινίδα!

Συναγερμός εσήμανε για την καινούργια μπόρα.
Καλούνται οι καπετάνιοι μας να σώσουνε τη χώρα.
Αλίμονο, οι προεστοί και οι καπεταναίοι
διχογνωμούν και δυστροπούν σαν άβουλοι, σαν νέοι.

Στο Μπούρτζι μες στη φυλακή ο Γέρος του Μοριά
Το ίδιο κι ο Πετρόμπεης κι ελπίδα τους καμιά,
να βγουν να πολεμήσουνε, να διώξουν τον εχθρό.
Να φύγει απ' την Ελλάδα μας. Να πάψει το κακό.

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, απόφαση μεγάλη
ο Παπαφλέσσας έλαβε, να κάνει αγώνα πάλι.
Παράτησε του υπουργού τ' όμορφο γραφειάκι
και τ' άρματά του ζώστηκε και πήγε στο Μανιάκι.

Με ολίγους υπερασπιστές, ωσάν τον Λεωνίδα,
αγώνα δίνει άνισο για τη γλυκιά πατρίδα.
Λεφούσι οι αιγύπτιοι, μιλιούνια οι εχθροί,
ορμούνε κατά κύματα στου Φλέσσα το αμπρί.

Η μάχη συνεχίζεται ώσπου να πέσουν όλοι
ωσότου οι υπερασπιστές δεν είχανε πια βόλι.
Και έπεσαν μαχόμενοι όλοι μέχρις ενός
για την πατρίδα κι ήτανε θάνατος φωτεινός.

Η θυσία των παλικαριών, που έπεσαν στο Μανιάκι,
φώτισε τους ορίζοντες κι αφύπνισε απ' τη νάρκη,
προύχοντες και πολιτικούς, κι έδειξε πως μεγάλοι
κίνδυνοι ελλοχεύουνε για την Πατρίδα πάλι.

18. ΕΤΣΙ ΣΩΘΗΚΑΝ ΟΙ ΣΜΥΡΝΙΟΙ

Όταν οι Τσέτες του Κεμάλ
τη Σμύρνη πυρπολήσανε,
όλοι οι τρανοί του κόσμου αυτού
έρμαιο την αφήσανε.

Η πόλη και ο πληθυσμός
Ελλήνων κι Αρμενίων
το μένος υπέστη μοχθηρών
ανθρώπινων θηρίων.

Παντού φωνές και οδυρμοί,
φόννοι και βιασμοί,
ραπίσματα και εμπτυσμοί
κι ανασκολοπισμοί.

Τα πάντα καταστρέφονταν,
σπίτια περιουσίες.
Δεν φείδονταν οι αντίχριστοι
ούτε τις εκκλησίες.

Μέσα σ' αυτό το χαλασμό,
μάταια προσπαθούν
τα πλήθη με πλεούμενα
να φύγουν, να σωθούν.

Πραγματικά, τα θύματα
ακόμα πιο πολλά
θα ήταν, αν χέρι Θεού
δεν φρόντιζε γι αυτά.

Ο Έιζα Τζένιγκς ο πιστός,
ο άνθρωπος του Θεού,
έγινε σωτήρας των πολλών
αυτού του χαλασμού.

-«Πάνω στον ώμο μου ένοιωσα
το χέρι του Θεού,
είπε, γι αυτό βοήθησα
στο γλιτωμό λαού».

Και ιδού, πως το κατόρθωσε
τους χριστιανούς να σώσει,
και από βέβαιο θάνατο
πολλούς να τους γλιτώσει.

Μίλησε με τον Μουσταφά Κεμάλ
και πήρε προθεσμία,
για να μπορέσει ο λαός,
να φύγει με ηρεμία.

Μα μόνον γυναικόπαιδα
μπορούσαν να φύγουν,
οι γέροντες και ανήμποροι,
αν θέλαν να ξεφύγουν.

Άνδρες νέοι και άλκιμοι,
θα γίνονταν δραγάτες
και στα «Αμελέ Ταμπουρού»*
κατάδικοι, εργάτες.

Ο Έιζα, δε μένει τότε αργός
κι αμέσως ετοιμάζει,
τα πρώτα γυναικόπαιδα,
σε ένα πλοίο τα βάζει.

Το πρώτο κύμα προσφυγιάς
στη Μυτιλήνη φθάνει,
κι εκεί αποβιβάζεται
στης πόλης το λιμάνι.

Αλλά, ο κόσμος ο πολύς
στη Σμύρνη περιμένει.
Ελπίδα τους ο Έιζα,
αυτός μόνο τους μένει.

* Αμελέ Ταμπουρού = Τάγματα εργασίας

Κι εκείνος, ο «από μηχανής Θεός»,
και πάλι παρεμβαίνει,
κι απ' τον Κεμάλ νέα άδεια,
για τους πρόσφυγες παίρνει.

Με τα «πλοία της συμπόνιας»**
και με τον Θεοφανίδη***
μετέφεραν τους πρόσφυγες,
μακριά απ' το τουφεκίδι.

Και πράγματι κατάφερε
σε μια εβδομάδα μόνο,
κι έσωσε απ' τον κατατρεγμό
τριακόσιες χιλιάδες κόσμο.

Έτσι σώθηκαν οι σμυρνιοί
από χαμό μεγάλο,
και το χρωστούν στον Έιζα
και σε κανέναν άλλο!

** Τα εννέα πλοία που μετέφεραν τους πρόσφυγες.

*** Κυβερνήτης του πολεμικού «Κιλκίς»

19. ΤΟ '22

Τότε, που η Τουρκία ήτανε, ο «Μέγας Ασθενής»
και ότι θα συνέρχονταν, δεν πίστευε κανείς,
οι σύμμαχοι εδώσανε στην Ελλάδα εντολή,
να πάει στην Σμύρνη και να ασκεί «διοίκηση καλή».

Κι αυτό, γιατί οι Οθωμανοί στους διάφορους λαούς,
που 'χαν στην επικράτεια, έκαναν διωγμούς.
Χωρίς αιδώ και φρόνηση, μ' απάνθρωπες πιέσεις,
κυνήγησαν τους χριστιανούς, απ' όλες τους τις θέσεις.

Τους διώχνανε απ' τα μέρη τους τα πατρογονικά.
Τους λήστευαν, τους φόνευαν και δη ομαδικά.
Οι Τσέτες πρωτοστάτησαν κι άρχισαν τα δεινά,
για όλους τους αλλόθρησκους, σε πόλεις και χωριά..

Η Ελλάδα τότε πίστεψε, πως ήταν ευκαιρία,
και πως της ήτανε γραφτό, να γράψει ιστορία.
Τα μέρη, που ήταν κάποτε όλα ελληνικά,
να 'ρθουνε στην αγκάλη της, να γίνουνε δικά.

Αγώνα άρχισε σκληρό, ενάντια στους Τσέτες,
με τους αντάρτες του Κεμάλ και τους λοιπούς ηγέτες.
Κι όλα θα πήγαιναν καλά, αν έλειπε η διχόνοια,
τους Έλληνες που μάστιζε και μάλιστα από χρόνια.

Η διχόνοια, που τους χώρισε σε «Κωνσταντινικούς»
μ' αντίπαλους αμείλικτους, τους «Βενιζελικούς».
Επίσης, και οι σύμμαχοι, Γάλλοι και Ιταλοί
που όλοι τους αποδείχτηκαν φίλοι όχι καλοί!

Κι ενώ ο αγώνας έφτανε στο τέλος του σχεδόν,
αντίστροφη μέτρηση άρχισε και δη αναφανδόν.
Με ενισχύσεις Γερμανών, κομμουνιστών και άλλων,
ο Κεμάλ υπερίσχυσε, με βοήθεια και των Γάλλων.

Και ήρθε η καταστροφή, χαθήκανε πατρίδες,
των γηγενών τα όνειρα κι όλες τους οι ελπίδες.
Αρχέγονων πολιτισμών και προόδου κοιτίδες,
αφήσανε με κλάματα Έλληνες κι Ελληνίδες.

Ήτανε το είκοσι δυο, που γίνανε όλα αυτά,
κι όλοι αναρωτιόμαστε, αν έπραξαν σωστά,
οι τότε της πολιτικής και του στρατού ηγεσίες,
για την Ελλάδα φρόντισαν ή για άλλες αξίες;

20. ΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ !!

Πολλές φορές προσπάθησαν,
νεόκοποι σωτήρες,
να σώσουν την Ελλάδα μας,
από τους ολετήρες.

Κινήματα τα ονόμασαν,
επαναστάσεις οι άλλοι,
ό,τι οργάνωσαν όλοι τους
για να γίνουν μεγάλοι.

Κι όλοι δήθεν για το καλό,
της χώρας, του Λαού,
το «σύνταγμα» κατέλυαν,
με νόμο του στρατού.

Κάποιους τους καταδίκασε,
και δίκαια η Ιστορία.
και άλλους τους δικαίωσε,
τους έδωσε βραβεία.

Ίστορική του «Ναυτικού»
η πρώτη «ανταρσία»*,
κατά του Καποδίστρια,
που έφερε μοναρχία.

Τον Όθωνα μας έφεραν*
σαν πρώτο βασιλέα,
να κυβερνά τον τόπο μας,
τη χώρα που ήταν νέα.

Τρεις του Σεπτέμβρη** ήτανε,
που απαίτησε ο Λαός
«σύνταγμα» από το βασιλιά,
να κυβερνάει ορθώς.

Περνάν τα χρόνια και το εννιά***
κάνει «στάση» ο Στρατός,
με τους παλαιοπολιτικούς,
κι έρχεται ο κρητικός.

Ο Βενιζέλος γίνεται
νέος πρωθυπουργός,
που σώζει την κατάσταση,
κι είναι αποδεκτός.

Μα μοίρα βάσκανη κι αυτόν,
τον θέλει για «σωτήρα»,
και το δεκάξι**** έρχεται,
σαν τον οδοστρωτήρα.

*1831 ** 1843 ***1909 **** 1916

Και καταλύει το «σύνταγμα»,
κόβει στα δυο τη χώρα,
με την Ελλάδα να έχει πια,
δυο κυβερνήσεις τώρα.

Και ο λαός διχάστηκε,
όπως παλιά* στην Πόλη,
που «πράσινοι» και «βένετοι»
γίνανε οι πολίτες όλοι.

Δυο κυβερνήσεις «νόμιμες»(:)
μάχονται για πρωτεία,
τα θέλουν οι «βενιζελικοί»
όπως, κι η ... βασιλεία!

Αλλά, οι καιροί είναι δύσκολοι,
για την πατρίδα τώρα,
πρόβλημα επιβίωσης,
προκύπτει για τη χώρα.

Ο αγώνας** που ξεκίνησε,
για τη Μεγάλη Ιδέα,
πήρε αντίστροφη τροπή,
και ήτανε μοιραία.

Χαθήκανε πανάρχαιες
πολιτισμού εστίες
Πατρίδες του ελληνισμού,
αιώνιες αξίες.

Για το χαμό και τη ντροπή,
που 'νοιωσε ο ελληνισμός
έπρεπε αίτιος να βρεθεί,
να γίνει εξιλασμός.

Το ρόλο εξυγιαντή,
και τιμωρού συνάμα,
ο Πλαστήρας ανέλαβε*,
για να λυθεί το δράμα.

Κι έγινε η δίκη των έξι,
που κρίθηκαν προδότες,
κι εκτελεστήκαν στο Γουδί,
ως εθνικοί μειοδότες.

* Σεπτέμβριος 1922

* Στάση του Νίκα 532

** Μικρασιατική εκστρατεία

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

1. Ω! ΤΙ ΚΟΣΜΟΣ ΜΠΑΜΠΑ! (3)*

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Πώς άλλαξαν τα πάντα.
 Τα σκουλαρίκια κάποτε
 δεν ήταν για τον ... άντρα.

Τώρα συναγωνίζονται
 γυναίκες με τους άντρες
 ποιος θα 'χει τα καλλίτερα,
 ενώτια** και χάντρες.

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Σχισμένα παντελόνια
 φορούν όλοι οι νέοι πια,
 κι είναι της μόδας, χρόνια.

Κάποτε ήτανε ντροπή,
 να κρέμεται ένα ρέλι.
 Τώρα, το φόρεμα είναι «In»,
 σωστό να 'ναι ... κουρέλι.

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 τι δερματοστιξία,
 που 'χουνε σώματα πολλά,
 σαν ... αναφυλαξία!

Πάλαι ποτέ οι κατάδικοι
 είχανε τατουάζ
 αυτοί, που ήταν στην «ψειρού»*
 Κι όχι στο ... πατινάζ.

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Κι άντρες τώρα φοράνε
 φούστες, φορέματα στενά,
 τους πάνε, ή δεν τους πάνε.

Ως φαίνεται ζηλέψανε
 τα ωραία «συνολάκια».
 Γιατί οι γυναίκες να φορούν
 κι όχι και τα αντράκια;

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Στους δρόμους τριγυρνάνε
 νέοι και νιες με «κινητά»,
 κι όλοι παραμιλάνε.

Στο σπίτι, στο αυτοκίνητο,
 στο δρόμο ή στο βουνό
 το «κινητό» απαραίτητο,
 και βράδυ και πουρνό.

* Συνέχεια των 1 και 2 που βρίσκονται στην ποιητική
 συλλογή Πράσσειν ποιητικά άλογα ή εικονολογίες.

** σκουλαρίκια

* φυλακή.

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Τώρα μπορείς να δεις
 με σκάιπ* κάθε μια στιγμή
 εικόνες όπου γης.

Το γιο σου που 'ναι στο στρατό,
 την κόρη που σπουδάζει,
 τους φίλους στην Αλλοδαπή,
 κι όπου ο νους σου βάζει.

Ω, τι κόσμος μπαμπά!
 Σήμερα όπως πρώτα,
 δεν είναι πια τα πράγματα,
 και όποιον θέλεις ρώτα.

Παλιά όλοι γυρεύανε,
 το φυσιολογικό.
 Σήμερα, ό,τι κάνεις κι ό,τι πεις,
 είναι πια ... λογικό!!

* Skype: μέσο άμεσης ανταλλαγής μηνυμάτων και εικόνων

2. Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΦΕΡΝΕΙ ΠΟΛΕΜΟ

Ω! τι σχήμα οξύμωρο, η ανάπτυξη να φέρνει
 πόλεμους και άλλα δεινά κι η πείνα να σε δέρνει.
 Φίλε μου και συνάνθρωπε, αυτή είναι η αλήθεια
 και ιδού, πως πραγματώνεται. Όπως στα παραμύθια.

Ναι, σίγουρα η ανάπτυξη δίνει πολιτισμούς
 και κάνει εύκολη τη ζωή για όλους τους λαούς.
 Αλλά, παράγει και υλικά που απαιτούν πολέμους
 και τότε όλα τα αγαθά σκορπούν στους πέντε ανέμους.

Είναι καλή η ανάπτυξη, μα να τη συνοδεύει
 η λογική κι η ανθρωπιά. Και αυτή να βασιλεύει.
 Αν μόνο λίγους, μερικούς, η ανάπτυξη βολεύει
 και τους πολλούς αδύναμους τους καταδυναστεύει...

Τότε, ας μένει στα χαρτιά, κι οι άνθρωποι ας ζουν
 με τα υπάρχοντα αγαθά και όσο αυτά αρκούν.
 Αφού, όλοι οι άνθρωποι έχουν ίδιες ανάγκες,
 ας ζουν όλοι ανθρώπινα και όχι σε ... παράγκες.

Ας πάψει πια ο ρατσισμός των πλούσιων, των αρχόντων
 Και ας μην είναι τα καλά της γης και μόνον, των εχόντων
 Όλοι, Λευκοί, ή Κίτρινοι, Μαύροι ή Μελαμμοί
 δικαίωμα έχουμε, να 'μαστε χορτάτοι και ... κοιμηθεί.

3. «ΠΡΑΣΣΕΙΝ ΑΛΟΓΑ Ή ΕΙΚΟΤΟΛΟΓΙΕΣ;»

Φίλε μου καθημερινά,
μ' αυτά που ακούω και βλέπω,
μου βγήκε απ' τα εσώψυχα
κάτι, που δεν αντέχω.

Μου βγήκε μια πίκρα ψυχής,
γι αυτούς που κυβερνάνε
την άμοιρη τη χώρα μας
και κάνουν ό,τι να 'ναι.

Και δεν είναι μονάχα αυτοί.
Είναι και κάτι ξένοι,
που την Ελλάδα βάλτωσαν,
κι είναι σακατεμένη.

Κοινοποιώ τις σκέψεις μου
κι άλλα πολλά αντάμα,
να τα ακούσουνε πολλοί,
κι' ίσως γενεί ένα θάμα.

Μήπως και φιλοτιμηθούν
κάποιοι απ' τους παραπάνω,
και «Πράσσειν άλογα» μας πουν,
ποτέ μου πια δεν κάνω.

Φίλε, αυτά που διάβασες,
δεν είναι εικοτολογίες.
Είναι η αλήθεια η πικρή,
κι όχι αοριστολογίες.

.....
Άγνωστε φίλε, αγαπητέ,
η Ελλάδα κινδυνεύει,
κι απ' όλους μας βοήθεια
και από σένα ... γυρεύει.

4. Η ΛΕΣΧΗ ΜΠΙΛΝΤΕΜΠΕΡΓΚ

Η Λέσχη των Σοφών της Γης
Μπίλντεμπεργκ το όνομά της
συνεδριάζει τακτικά
και δίνει τα όρντινά* της.

Σε μια τους συνεδρίαση
ακούστηκε να λένε,
ότι οι άνθρωποι της Γης
έγιναν πολλοί και... κλαίνε!

«Για όλα του Κόσμου τα κακά
φταίει ο υπερπληθυσμός.
Γι αυτό πρέπει να μειωθεί,
πριν έλθει ο ξεπεσμός.

»Μια λύση εμείς προτείνουμε.
Να μείνουν μόνον λίγοι,
όσοι είναι απαραίτητοι,
πλούσιοι και ... κολλήγοι.

»Και τρόπους έχουμε πολλούς
αυτό να επιτύχει,
με μέτρα που θα πάρουμε,
αλλά τίποτα στην ... τύχη!

»Την οικονομική κατάρρευση,
αδύνατων λαών,
αυτή θα επιδιώξουμε.
Στόχος πρώτος, λοιπόν.

»Αλλού, σπόρο θα ρίξουμε,
εμφύλιος ν' αρχίσει,
που τίποτα στο διάβα του
όρθιο δεν θα αφήσει.

»Και με τους μαζικούς λιμούς,
λοιμούς κι επιδημίες,
μπορούμε, να μειώσουμε,
πάμπολλες κοινωνίες.

Με τις συγκρούσεις έντεχνα,
ανάμεσα στις ράτσες,
φεύγουν πολλοί και μένουνε
ελάχιστοι, λίγες ... φάτσες.

Οι μαύροι της Αμερικής
ενάντια στους λευκούς
να επιτίθενται άγρια
και δίχως δισταγμούς.

Και τα κύματα προσφύγων,
όλων των ισλαμιστών,
άφιλες ορδές να γίνουν,
και κατά των χριστιανών

Μ' αυτούς τους τρόπους φίλοι μου,
θα φύγουν οι πολλοί,
και όσοι μείνουν σίγουρα
Θα είναι οι ... «καλοί» !

*εντολές, διαταγές

5. ΧΑΝΕΤΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

Ποιος να το έλεγε ποτέ,
η ελληνίδα γλώσσα,
να χάνεται σιγά - σιγά,
σα να 'ναι συνιστώσα!

Τι και αν είναι πλούσια,
κι αν είναι γλωσσομάνα.
Τι κι αν από τα σπλάχνα της,
πήραν όλοι το «μάννα».

Πήραν λέξεις και λήμματα,
που σε καμιά άλλη γλώσσα
δεν έβρισκαν το νόημα,
γιατί δεν ήταν δρώσα.

Οι χρήστες των άλλων γλωσσών
δεν μπήκανε στο κόπο,
να βρουν νοήματα υψηλά,
και που να πιάνουν τόπο.

Ποτέ δεν καλλιέργησαν
του νου φιλοκαλία.
κι ούτε καν ασχολήθηκαν
με τη φιλοσοφία.

Πρώτη στον κόσμο η γλώσσα μας
στα πάντα έχει δώσει,
όνομα και υπόσταση,
και έτσι τα 'χει σώσει.

Σε ιδέες κι αντικείμενα,
στον κόσμο ό,τι υπάρχει,
στ' αρχεία τα «ακασικά»,*
η γλώσσα Ελλήνων άρχει.

Κι όμως στους νεοέλληνες,
φθίνει η περηφάνια,
κι η γλώσσα αυτή του Πλάτωνα
άγεται στην αφάνεια.

Τα γκρίκλις είναι τώρα πια,
γλώσσα της νεολαίας,
γλώσσα μεικτή, ακατάληπτη
και γλώσσα της παρέας...

*Συμπαντικά αρχεία, κατά την Ινδική φιλοσοφία

6. ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ

Ελλάδα μου, αλίμονο, φεύγουνε τα παιδιά σου,
στα ξένα πάνε, αφήνουνε τα μέρη τα δικά σου.
Εκεί και θα ριζώσουνε, θα ζούνε πλέον χρόνια,
αφήνοντας γέροντες γονείς, μέσα στην καταφρόνια.

Κοντόφθαλμοι πολιτικοί, άσχετοι κυβερνήτες,
διώχνουν τη νεολαία μας, σα να 'τανε αλήτες.
Αφού, για χρόνια κούρσεψαν την κάθε σου ικμάδα,
και πάλι «ψωροκώσταινα» σε έκαναν την Ελλάδα.

Πολιτικοί, και διάφοροι, πολιτικολογούντες
-με τάση όλων προφανή μόνο στις κολοτούμπες-
σε έφεραν πατρίδα μου, στο μαύρο σου το χάλι,
και τα παιδιά σου, αλίμονο, σ' απελπισιά μεγάλη.

Γι αυτό και φεύγουν μακριά και δεν γυρίζουν πίσω,
οι νέοι που όλοι σκέφτονται, τώρα πια πώς θα ζήσω;
Αφού, χάθηκαν οι προοπτικές για τους πολλούς, για μένα
και όλοι οι δρόμοι είναι κλειστοί. Πάω κι εγώ στα ξένα!

Στο χάλι, στην κατάπτωση, που σ' έφεραν πατρίδα,
έχουν και οι πνευματικοί ταγοί, μια μέγιστη μερίδα.
Αυτοί που δεν edίδαξαν, πως όλων είναι χρέος,
να μην εγκαταλείπουνε το άγιο τούτο μέρος.

Χωρίς ταγούς πατρίδα μου, πολιτικούς και άλλους,
βρίσκεσαι πια αλίμονο, σε κίνδυνους μεγάλους.
Κι αληθινούς ηγήτορες, δεν βρίσκεις ούτε αν ψάξεις
-σαν Διογένης στην αγορά,- παντού σ' όλες τις ... τάξεις!!!

7. ΗΓΕΤΗΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

Πότε επιτέλους θα βρεθεί ηγέτης πατριώτης,
για την Ελλάδα, Έλληνας, τάξεως να 'ναι πρώτης,
που μόνον τα συμφέροντα να έχει κατά νου
της χώρας και του Έλληνα; Κανενός αλλουνού!!

Πού είναι ο ηγήτορας, να πει «Μολών Λαβέ»
τα δίκια της Ελλάδας μας, δεν τα πουλώ μωρέ;
«Την πόλιν (Έθνος) σοι δούναι...» ούτε αυτό μπορώ,
Γι αυτό και δε θα σύρω τον ξένο τον χορό!

Πότε και πάλι θα ακουστεί ένα μεγάλο ΟΧΙ
κι ο συρφετός των «Άριων», να μπει κι αυτός στην κόχη;
Καιρός είναι να γίνουμε στον τόπο μας αφέντες
Να δείξουμε σ' όλο το ντουινιά, πως είμαστε λεβέντες!

Και πως το DNA μας είναι το ίδιο ακόμα,
δεν άλλαξε συστατικά, έχει το ίδιο χρώμα,
μ' αυτό των υπερασπιστών εκεί στις Θερμοπύλες,
κι όλων εκείνων των σοφών που άνοιξαν νέες πύλες.

Τις πύλες διανόησης του ωραίου και της τέχνης,
κι ανέδειξε ποιες αρετές έχει ο δεξιότηνης,
δίδαξε τον πολιτισμό και τη Δημοκρατία,
που πρέπει να 'χουν οι Λαοί και κάθε Πολιτεία!

Για το καλό του τόπου μας, της ένδοξης Ελλάδας,
είναι καιρός με φώτιση της πάνσεπτης Παλλάδας,
Ηγήτορας ν' αναδειχτεί «καλός και αγαθός»
και πατριώτης άδολος, να είναι πολύ πιστός.

8. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Κάθε γενιά που έρχεται τα βρίσκει όλα αλλιώς
αυτά που ισχύουν στη ζωή και κάνει ... ο παλιός.

Γι αυτό και επανάσταση η νεολαία κάνει,
πρότυπα νέα, ιδανικά και νέους στόχους βάνει.

Κάποτε, παλαιότερα, το ντύσιμο ήταν άλλο,
κι ήτανε διαφορετικό στον Έλληνα ή στο Γάλλο.

Άλλα φορούσε ο Λευκός και άλλα ο Κινέζος,
αλλιώςτικα ο Αφρικανός και άλλα ο Λονδρέζος.

Σήμερα εξομοιώθηκαν οι νέοι απανταχού
στο ντύσιμο, στο φέρσιμο, στη σκέψη και στο νου.
Πρωτύτερα ήταν ντροπή να ντύνεις με κουρέλια
νέους ή νέες νουνεχείς κι αυτά τα ... παιδαρέλια.

Αλλά, αλλάξανε οι καιροί, τώρα ισχύουν άλλα,
τα παντελόνια έχουν πια σχισίματα μεγάλα.

Και είναι εκτός εποχής όσοι δεν τα φορούν.
Άρα, δεν συγχρονίζονται ή μήπως δεν μπορούν;

Και κάτι άλλο που παλιά έβλεπες στις αρκούδες,
κρίκο στη μύτη έχουν πια όλες οι κοπελούδες,
Και στίγματα, ή τατουάζ σημάδια καταδίκων
στα σώματα υπάρχουνε δικαίων και ... αδίκων.

Όλα δε τα φορέματα των νέων γυναικών,
άλλαξαν στυλ και τα παλιά γίνανε παρελθόν.
Για να 'ναι πιο ελκυστικά, για να 'ναι πάντα «ιν»
έπαψαν να 'χουνε γραμμή, φτάσανε στο ... αμήν.

Δεν άφησαν τίποτα κρυφό, τίποτα στην ουσία,
για να δουλέψει των αντρών η όποια φαντασία.
Κι αποκαλύψεις γίνονται και πάντα εσκεμμένα,
για όλους χάρμα οφθαλμών κι όχι μόνον για ... ένα.

9. ΠΑΡΑΚΡΟΥΣΗ

Παράκρουση έπαθαν όλοι τους, και Έλληνες και ξένοι,
 με τη Μακεδονία μας ή είναι μπερδεμένοι;
 Κάποιοι Έλληνες δεν νοιάζονται για την ονομασία,
 κι οι ξένοι σφετερίζονται άλλων περιουσία!

Μα είναι ποτέ δυνατόν να μην ενδιαφέρει
 τον Έλληνα, αν άλλος λαός, που ο ίδιος καν δεν ξέρει
 ποιος είναι και οι ρίζες του, ποιες είναι κι από πού
 να φέρεται στον γείτονα, ωσάν την αλεπού;

Κλέβει την ιστορία μας, ονόματα προγόνους,
 χωρίς ντροπή και αγηφά και δίκαια και νόμους;
 Κλέβει το Μέγα Αλέξανδρο, μεγάλο στρατηλάτη,
 για να τον κάνει πρόγονο, δικό του μα με απάτη;

Πού είναι κι οι οργανισμοί, τα δίκια των λαών
 που υποστηρίζουν, τάχατες, έναντι των κακών;
 Αλλά αυτοί δεν νοιάζονται για τούτη την αλήθεια
 Για εκείνους είναι όλα αυτά κάτι σαν ... παραμύθια!

Ή μήπως εξυφαίνεται πλάνο καταστροφής,
 η Ελλάδα και οι Έλληνες να σβήσουν απ' τη γης;
 Θέλουν, όπως ο Μέτερνιχ τη χώρα να βουλιάξουν
 και με τον Κίσιγκερ αρχηγό, ό,τι μπορούν ν' αρπάξουν;

Παρακαλώ, απ' το λήθαργο οι Έλληνες ας ξυπνήσουν,
 και κάθε υστερόβουλο, να τον ταρακουνήσουν.
 Και να του πουν περήφανα, αντρίκια και με θάρρος,
 πως τούτη η γη βγάζει ήρωες και με μεγάλο «βάρος».

Δεν είναι ποτέ δυνατόν πόλεμοι να αρχίζουν
 για του «ουίσκι», του «τυριού», τ' όνομα να ερίζουν
 και εμείς την ιστορία μας, τους ήρωες του γένους
 και τη Μακεδονία μας, ν' αφήνουμε στους ξένους!

Ήδη, κάποιοι «άσπονδοι», φίλοι εξ ανατολής
 βαφτίσανε τον Όμηρο, Ομέρ, άλλης φυλής.
 Οθωμανό τον έκαναν και λένε στα σχολεία,
 πως η αρχαία χώρα τους τέτοια είχε μεγαλεία!

Κι ίσως, και τούτοι κάποτε θελήσουν να αλλάξουν
 και του Βύζαντα τ' όνομα με πονηριά ν' αρπάξουν.
 να γίνουνε βυζαντινοί, μαζί τους δε και όλοι
 Κινέζοι και αφρικανοί να γίνουμε Μογγόλοι;

ΟΧΙ, φίλοι αγαπητοί και Έλληνες και ξένοι,
 η μόνη μας κληρονομιά είναι αυτή και μένει,
 το όνομά μας και γι αυτό πάντα θα πολεμάμε
 που οι πρόγονοι μάς έδωσαν, κι εμείς τους το χρωστάμε.

10. Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ

Τεράστια εκμετάλλευση και με αθέμιτο τρόπο
γίνεται στις ημέρες μας κι ουδείς μπαίνει στον κόπο,
φρένο να βάλει στο κακό και να το σταματήσει,
και του φτωχού η αφαιμάξη, κάποτε πια να λήξει.

Σαν τα πιράνχας εφορμούν, χωρίς ηθικούς φραγμούς,
δεν έχουν για τις πράξεις τους, καθόλου ενδοιασμούς.
Στοχεύουν σε ευάλωτες και ευπαθείς ομάδες,
όπως τους νέους, τα παιδιά, τους γέροντες γιαγιάδες.

Και ιδού ποιο είναι το σχέδιο, πώς τα παιδιά μαγεύουν
Πώς ξεγελούν τους νέους μας και πώς τους παγιδεύουν.
Τους τριβελίζουν το μυαλό, -διάφορες διαφημίσεις-,
που λένε, πάρε κι αυτό και 'κείνο μην τ' αφήσεις.

Κυρίως τα ηλεκτρονικά, που βγαίνουν κάθε μέρα
Καινούργιοι τύποι, που στα μυαλά των νέων δίνουν αέρα.
Με δέλεαρ δυνατότητες, παιχνίδια κι άλλα πολλά
Τους λεν, «πετάξτε» τα παλιά, πάρτε νέα, καλά.

Οι νέοι ασυλλόγιστα πέφτουνε στην παγίδα
Ψάχνουν να βρουν το ιδανικό, ποιά είναι η κορωνίδα
Το νέο ηλεκτρονικό που είναι πάντα «ν»
Ακόμη κι αν τα οικονομικά βρίσκονται στο ... αμίν.

Κι αρχίζουνε ομηρικοί καυγάδες στη φαμίλια,
αφού στην οικογένεια υπάρχουν ζόρια χίλια.
Τώρα πια τα οικονομικά ποτέ δεν επαρκούν
Και όμως τα βλαστάρια της, καθόλου δεν ακούν.

Με παρακάλια, κλάματα, απειλές κι υποσχέσεις
Ζητούνε το «ποθούμενο» και ... θες δε θες θα πέσεις.
Για ν' αποφύγει ο γονιός όλα τα παραπάνω
Λέει μέσα του ασυλλόγιστα, τι είχα και τι χάνω...

Και γίνεται το θέλημα του καθενός παιδιού
σε βάρος της οικογένειας, των πόρων του σπιτιού,
κι αν τύχει μια αναποδιά ή αρρώστια, αν προκύψει,
χάνεται η οικογένεια. Μα ποιος να την στηρίξει;

Άλλη μεγάλη γάγγραινα κι αφαιμάξη μεγάλη
Γίνεται σε υπερήλικες, σε κάθε ασπρομάλλη.
Γίνεται εκμετάλλευση του πόθου της ζωής
Που 'χουν οι άνθρωποι αυτοί να μείνουν επί γης.

Όταν, λόγω των γηρατειών, έχουν κάποια ασθένεια
Θέλουν να βρουν τη γιατρεία, κι είναι μόνη τους έννοια.
Διόλου αξιοκατάκριτο, μα όχι υπερβολές
Με φάρμακα και με γιατρούς χωρίς αναστολές...

Οι επισκέψεις σε γιατρούς να 'ναι πάντα με μέτρο
 Δεν σε γλιτώνουν οι πολλές από τον ... Άγιο Πέτρο!
 Κι ούτε τα πολλά φάρμακα δίνουν πάντα τη λύση
 Γι αυτό με μέτρο και αυτά, ώσπου να 'ρθει η ... δύση.

Στο γιατρό η επίσκεψη, να γίνεται όταν πρέπει
 Και εκείνος απ' τη θέση του με προσοχή να βλέπει,
 Αν πρέπει ν' ακολουθηθεί μια κάποια θεραπεία
 Κι όχι, πώς να «κρατήσουμε» τη νέα πελατεία.

Γιατί, η εκμετάλλευση ευάλωτων ομάδων
 Δεν είναι έργο ανθρώπινο είναι έργο μασκαράδων,
 Και δεν είναι απίθανο κι εκείνοι να βρεθούν
 Στη θέση αυτών που αδιάντροπα τώρα απομυζούν.

11. Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Από τα χρόνια τα παλιά ποτέ δεν αγαπούσε,
 ο άνθρωπος τον Άνθρωπο. Πάντα τον κυνηγούσε.
 Λένε πως, κι ο πρωτόγονος έβλεπε σαν εχθρό
 τον όμοιο και γείτονα, ας ήτανε, θαρρώ.

Ακόμη και κανίβαλος υπήρξε πολλά χρόνια
 Το θύμα κατασπάραζε, χωρίς καμιά συμπόνια.
 Κι έτσι αντί να ομοιοεί ο άνθρωπος να προκόβει
 το σώμα συνανθρώπου του, τον έβλεπε να κόβει.

Τάχα ο επιούσιος ήτανε η αιτία,
 που είχε τέτοιο φέρσιμο και φανερή κακία.
 Κι όμως, τα χρόνια πέρασαν κι ας είν' «πολιτισμένος»;
 Αλίμονο, δεν έπαψε να είναι ... πεινασμένος.

Για πλήθος υλικά αγαθά, για μια περιουσία,
 που κάποτε δεν έχουνε καμιά ηθική αξία,
 σκέφτηκε, επινόησε κι έφτιαξε φονικά,
 όπλα για τις καταστροφές, ανθρώπων ειδικά.

Για τούτο κομπορρημονούν κάποιων λαών ταγοί,
 και ασυλλόγιστα απαιτούν άλλων υποταγή.
 Κι εδώ αυθόρμητα έρχεται το μέγιστο ΓΙΑΤΙ;
 -Γιατί άνθρωπε πολεμάς, τον Άνθρωπο, γιατί;

Γιατί ξεχνάς την εντολή, που είπε ο Χριστός πριν χρόνια;
 -«Αγάπα τον πλησίον σου, μη δείχνεις καταφρόνια,
 και δείξε την αγάπη σου, όπως στον εαυτό σου
 Και πίστεψέ το αληθινά, πως θα 'ναι για καλό σου»!

12. ΤΟ ΠΙΟ ΜΑΚΡΥ ΤΑΞΙΔΙ

Λένε, πως όλα βρίσκονται
στ' ακασικά αρχεία,
εκεί βρίσκεις μελλούμενα
και τωρινά στοιχεία.

Αν ζουν άνθρωποι και αλλού
Ή μόνον εδώ στη γη μας
Αν θα ανταμώσουμε ποτέ
σε άλλον πλανήτη. Ευχή μας!

Άνθρωποι όντα σαν κι εμάς
Αν βρίσκονται μακριά
και ζουν, πίνουν και τρέφονται
με γήινα υλικά.

Ας δούμε και τι γίνεται,
πού πάει η ψυχή μας
όταν έρθει η ώρα της,
κι αφήνει το κορμί μας.

Ας ψάξουμε λοιπόν μαζί
στα ακασικά αρχεία,
κι ίσως βρούμε απάντηση,
ίσως βρεθούν στοιχεία...

Αν κάνουμε ένα νοερό
ταξίδι μακρινό,
στο σύμπαν το απέραντο
κάπου στον ουρανό.

Ίσως να ανταμώσουμε,
χωρίς αμφιβολία,
ανθρώπους όμοιους σαν κι εμάς,
με σώμα κι ομιλία.

Να 'χουν συνήθειες όμοιες,
και φαγητού και ύπνου
και ώρες απασχόλησης
ξεκούρασης και δείπνου.

Αλλά, ποτέ μας δεν θα κάνουμε,
παρόμοιο ταξίδι,
γιατί το σώμα μας στη γη,
κολλάει σαν το στρείδι

Και δεν του είναι μπορετό,
κι ούτε αντέχει στον πόνο,
σ' ένα ταξίδι μακρινό,
και στο μακρύ το χρόνο.

Αφού για μας τους γήινους
παρόμοια ταξίδια,
είναι αδιανόητα,
γιατί δεν είναι ίδια...

Με τα ταξίδια επί της γης,
και τους γήινους χρόνους,
που είναι για τους σύγχρονους,
κι όχι για ... απογόνους.

Ταξίδια διαπλανητικά
αδύνατον να κάνει,
ο σημερινός ο άνθρωπος,
γιατί δεν θα προκάνει...

Τα μεσοδιαστήματα
ανάμεσα στα άστρα,
είναι αποστάσεις άπιαστες,
σαν τ' άπαρτα τα κάστρα.

Έτη φωτός απέχουνε
απ' την όμορφη γη μας,
και για να πάμε εμείς εκεί,
δεν φτάνει μια ... ζωή μας.

Αλλά, εδώ παρηγοριά,
ας είναι η ιδέα,
πως του ανθρώπου η ψυχή
ψάχνει... εκεί παρέα.

Αυτή ιδανικά μπορεί,
και με τη θεία χάρη,
να ταξιδέψει ανέξοδα,
και πέρα απ' το φεγγάρι.

Κι εκεί θα βρει και ... με χαρά,
φίλους και συγγενείς,
γιατί όλοι τους πάνε εκεί,
και δεν λείπει ... κανείς

13. Η ΝΕΑ Ο.Υ.Ν.Ρ.Α.*

Χάθηκε πια η ελπίδα κι έσβησε το γέλιο,
αντί χαράς η πίκρα στα χείλια των Ελλήνων.
Κάθε μέρα ζούνε την κόντρα στο φραγγέλιο
και στις επιθέσεις κάποιων μανδρινών.

Όλοι λένε τώρα το ψωμί ψωμάκι,
όπως και τα χρόνια μετά τον εμφύλιο.
Και πίνουνε πάλι πίκρες και φαρμάκι
κάθε τρεις και λίγο, πια στο πανελλήνιο.

Με αδειανό και πάλι όλοι το στομάχι,
χωρίς τ' απαραίτητα, δίνουνε τη μάχη,
Τη μάχη με την πείνα, την πικρή τη φτώχεια,
σε χωριά και πόλεις, σπίτια και ... μετόχια.

Φιλάνθρωπα η ΟΥΝΡΑ τότε με συμπάθεια
κι άδολη αγάπη δήθεν στο Λαό
έστελνε βοήθεια, ψίχουλα στα αλήθεια,
ν' αποτρέψει τάχα τον πικρό χαμό.

Χαμό που χρόνια κράτησε τη χώρα στη μιζέρια,
στη φτώχεια, στην κακομοιριά σε αδελφοσφαγές
που ξέσπασε σα λαίλαπα και έδιωξε τ' αστέρια,
τον ήλιο, το φεγγάρι και όλες τις χαρές.

*Οργανισμός Περιθαλψής & Αποκατάστασης

Νέου τύπου Ο.Υ.Ν.Ρ.Α δειλά – δειλά προβάλλει,
η Μάνα Εκκλησία στο προσκήνιο πάλι,
που θε να προστατέψει άνεργους, φτωχούς.
όπως στα μαύρα χρόνια, τους σκλάβους αδελφούς.

Μα τώρα, γιατί τάχα, να θέλουμε βοήθεια;
Μήπως δεν τελειώσανε εκείνα τα δεινά;
Μην ήρθαν στη ζωή μας άσχημες πάλι μέρες,
-οι αλήστου μνήμης,- στη χώρα μας ξανά;

Όχι! τώρα η Ελλάδα πόλεμος, δεν είχε.
Άσπονδοι εχθροί μας δεν υπήρξαν καν.
Φταίζανε, ναι όλοι οι πολιτικοί μας!
Δεν ήξερε ούτε ένας, τα τέσσερα που παν!

Αυτοί μας κυβερνήσανε χωρίς καμιά πτζίδα.
Αυτοί προγραμματίζανε μόνο με δανεικά
Να λειτουργεί το κράτος μας, να λειτουργεί η χώρα
χωρίς κανένα μπούσουλα, χωρίς ιδανικά.

Μα έφτασε ο κόμπος, τώρα πια στο χτένι
Και για την Ελλάδα άλλο πια δε μένει,
Παρά να διαλέξει, άφθαρτους ταγούς
κι όχι πολιτικάντες, ξενόφερτους λαγούς.

Αυτοί να κυβερνήσουνε, μ' αγάπη την Ελλάδα,
με πόνο στο συνάνθρωπο, με τίμια καρδιά,
Σε πρόοδο κι ανάπτυξη ν' ανάψουνε τη δάδα.
Να καίει ολοφώτεινη, να φύγει η καταχνιά.

14. ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ;

Καθημερινά ακούγονται πολλοί ν' αναρωτιούνται:
 -Πού να 'ναι άραγε ο Θεός; Πώς είναι και τι θέλει;
 -Γιατί δεν εμφανίζεται, καθόλου, δεν Τον μέλλει;
 αν ζουν οι άνθρωποι καλά, ή κονταροχτυπιούνται;

Ωιμέ, άνθρωπε γήινε, τι σφαλερές οι σκέψεις
 που 'χεις για τον Δημιουργό και την υπόστασή Του.
 Που θες την Παρουσία Του και την παράστασή Του
 να 'ναι κοντά σου γήινος; Τι άλλο θα γυρέψεις;

Δεν το κατάλαβες θνητέ; Εκείνος είναι πνεύμα
 κι η ύπαρξή Του αντιληπτή γίνεται με το νου,
 αφού βρίσκεται μακριά, στ' άπειρο τ' ουρανού,
 κι όλα στη φύση λειτουργούν με ένα Του μόνο νεύμα!

Γι αυτό μην βασανίζεσαι και μη ρωτάς γιατί;
 -Πού είναι και δεν βρίσκεται; Γιατί απουσιάζει,
 όταν ο πόνος την καρδιά κάθε θνητού σπαράζει!
 Άνθρωπε, άσε τους λογισμούς και κάνε μian ευχή.

-Θεέ, Μεγαλοδύναμε, Δημιουργέ του Κόσμου,
 το θέλημά Σου ειν' άγιο κι αυτό που θες, ας γίνει...
 Μόνον στο πλάσμα σου, εμέ, δώσε λίγη γαλήνη,
 και, πώς να Σε υπηρετώ, ένα σημάδι δος μου.

15. ΑΝΘΡΩΠΕ ΨΑΞΕ ...

Άνθρωπε, ψάξε όσο μπορείς στ' «ακασικά αρχεία»,
 εκεί είναι σίγουρο θα βρεις συμπαντικά στοιχεία.
 στοιχεία, που υπάρχουνε και βρίσκονται απ' αρχής,
 όλα τα μυστικά της γης, που ψάχνεις για να βρεις.

Είναι ο κόσμος των ιδεών, που έλεγε ο Πλάτων,
 που βρίσκεται μακρύτερα και πέραν των περάτων,
 απ' όπου τα αντίγραφα προέκυψαν στη γη,
 και βλέπουμε ολοφάνερα, όλοι, κι εγώ κι εσύ.

Εκεί υπάρχουν τα ρητά και άρρητα του Κόσμου,
 γνώση για λίγους, εκλεκτούς, εκείνους του υπερκόσμου.
 Εκείθεν αρυόμενοι* τις γνώσεις οι σοφοί,
 τις φέρνουν, τις κοινοποιούν όλες πάνω στη γη.

Έτσι γινήκανε γνωστά, της γνώσης τα πεδία,
 κι ο άνθρωπος πολέμησε την κάθε δυσκολία.
 Βρήκε ανέσεις πάμπολλες, στο πέραςμα του χρόνου
 Κι αντιμετώπισε ορθά και καταστάσεις ...πόνου.

Αλλά, ποτέ του ο θνητός δεν θα τα μάθει όλα,
 ούτε και αν μεταστραφεί ωσάν τον Λογιόλα.**
 Πάντοτε θα υπάρχουνε πράγματα που δεν ξέρει
 Πάντα για κάτι θα πονά, για κάτι θα υποφέρει!!

* αντλώντας

** Ιγνάτιος Λογιόλα, Ισπανός Ιησουίτης

16. ΑΝ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ...

Αν ο Χριστός ερχότανε ξανά σ' αυτή τη γη
με υλική υπόσταση με σώμα και ψυχή...

Αν αναλάμβανε ευθύς μια κοσμική εξουσία,
και ήταν άρχοντας, Βασιλιάς, τύποις μα και ουσία...

Αν ήταν σ' όλους ορατός, σ' εσένα και σε μένα,
και προσιτός και προσηνής στους πάντες, στον καθένα...

Κοντολογίς, αν ήτανε σαν ένας από εμάς,
θα δυσπιστούσανε πολλοί, όπως και ο Θωμάς...

Θα Τον φθονούσανε, γιατί Αυτός να ζει αιώνια
κι εκείνοι όσα τους όρισε, όσα τους πρέπουν χρόνια...

Πολλοί, θα προσπαθούσανε, να Τον συκοφαντήσουν,
γι Αυτόν, τον Κοσμοκράτορα, σταυρό πάλι να στήσουν...

17. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΑ ΤΩΝ ΤΥΡΑΝΝΩΝ

Όλα τα πλάσματα του κόσμου
έχουν δικαίωμα στη γη,
να ζουν ελεύθερα, όπου θέλουν,
και να διαβαίνουν, όπου δει.

Να 'χουνε στέκι, να φωλιάζουν,
να ζευγαρώνουν, να ποθούν,
τη βούληση και την καρδιά τους,
ελεύθερα ν' ακολουθούν.

Κι όμως υπάνθρωποι χαλκεύουν,
απάνθρωπα σκληρά δεσμά,
και τυραννάνε και παιδεύουν
ανθρώπους μα και ζωντανά.

Αλλά, ποτέ μη λησμονούνε,
όλοι οι τύραννοι στη γη,
τα επίχειρά τους θε να βρούνε,
αμείλικτα κάποια στιγμή!

18. ΤΟ ΧΡΕΟΣ

Όλα τα όντα επί της γης,
άνθρωποι, ζώα, φυτά
έχουνε υποχρέωση,
να ζήσουνε σωστά.

Πρέπει ν' ακολουθήσουνε,
ό,τι η ζωή προστάζει,
είτε καλό, είτε κακό,
αυτή, ό,τι τους βάζει.

Οφείλουν, να πατήσουνε,
σ' όλα τα σκαλοπάτια,
κι ας ζούνε σε φτωχόσπιτα,
κι ας ζούνε σε παλάτια.

Αυτό τους πρέπει δηλαδή,
εφόσον γεννηθούν,
να ανδρωθούν, κι απόγονοι
να τους ακολουθούν.

Πρέπει, να ολοκληρώνεται,
ο κύκλος της ζωής,
για όλους τους οργανισμούς,
τούτης εδώ της γης.

Έχουμε χρέος όλοι μας
άνθρωποι, ζώα, φυτά
κι είναι το πεπρωμένο μας
να ζήσουμε σωστά.

19. ΣΕΙΣΑΧΘΕΙΑ*

Η καλή διαχείριση
είναι πάντα αρετή,
κι όποιος την κάνει πιο σωστά
έχει και προκοπή.

Πρόοδο έχουν οι άνθρωποι,
το ίδιο και τα κράτη
με την καλή διαχείριση
απ' τα χρόνια του Σωκράτη.

Κι όμως υπάρχουνε πολλοί
με άλλες αντιλήψεις,
βλέπουν μόνο το σήμερα
και τους έρχονται ... θλίψεις.

Θέλουν, να ζουν αρχοντικά,
και με πολλές ανέσεις.
Αρχίζουνε τα δανεικά
και κάνουν υποθέσεις.

Αλλά, πάντα δεν έρχονται
όπως τα περιμένεις.
Αλλιώς τα υπολόγιζες
κι όμως στον ... «άσο» μένεις.

Και αν χρωστάς, και δανεικά,
οφείλεις σε πολλούς,
περίμενε μύρια δεινά
και χρόνους χαλεπούς.

* Διαγραφή χρεών

Το ίδιο βέβαια θα συμβεί,
 και σ' εκείνα τα κράτη,
 που παίρνουνε τα δανεικά,
 και δεν κάνουνε «κράτει».

Κι όμως υπήρξαν πολλοί
 άνθρωποι και λαοί,
 χωρίς καλή διαχείριση,
 που υπόφεραν πολύ.

Και είναι λίγο το κακό,
 για έναν να χρωστάει.
 Γιατί με ένα άτομο,
 ο κόσμος δεν χαλάει.

Το άτομο δεν θα χαθεί,
 κι ίσως διορθωθεί,
 αν φίλοι, γνωστοί ή συγγενείς,
 θελήσουν να σωθεί.

Αλλά, αν ασυλλόγιστα,
 ηγήτορες λαών,
 ασύστολα δανείζονται,
 είναι σε βάρος ... ποιών;

Όταν τα χρέη ιδιωτών,
 γίνουν πάρα πολλά,
 μπορούν με μια «σεισάχθεια»,
 να ξεχαστούν γοργά.

Αλλά, αν το κράτος χρωστά
 με δάνεια που 'χει πάρει,
 κι αδυνατεί την πληρωμή;
 Μνημόνια και μπατάρει.

Και την πληρώνει ο Λαός,
 χωρίς να το αξίζει,
 για άλλων κακοδιαχείριση,
 που όμως ... τους ψηφίζει!

20. Ο ΡΙΜΑΔΟΡΟΣ

Της φύσης παρατηρητής,
του κόσμου τσιλιαδόρος,
για όλα τα παράδοξα,
γράφει ο ριμαδόρος.

Ό,τι ακούσει και ό,τι δει,
περνάει από κρησάρα,
κι ό,τι πιο αξιόλογο,
το βλέπει με λαχτάρα.

Και προσπαθεί με εύληπτο
τρόπο μα και με ρίμα,
να το περάσει στο κοινό,
να του το κάνει κτήμα.

Είναι μια «λόξα» του μυαλού,
που άθελα συμβαίνει,
και όταν η ιδέα του 'ρχεται,
δύσκολα από εκεί βγαίνει.

Και τότε, σαν τον τοκετό,
την ώρα περιμένει,
στο φως να φέρει το έργο του,
για να το δουν ... κι οι ξένοι!